

■ Inhoud ■

Dansprogrammatie

Jeugd & Dans	3
------------------------	---

Verslag

Geïntegreerde Proef en Selfmade	5
Prix de Lausanne	8
Kylian-Fonte-Pickett KBVV	14
Duitse Dansprijs	16
Bouge B	26

Internationale carrières	12
------------------------------------	----

Buitenland

Eric Vu An	18
Don Quichot in Amsterdam	21

Boekbespreking	20
--------------------------	----

Portret

José de Udaeta	24
--------------------------	----

Groepennieuws	28
-------------------------	----

Info en mededelingen11, 20, 39
--------------------------------	-------------

Medewerkers

R. Barbier – J. Brabants - J. Delmé –
E. Metdepenninghen - G. Serres –
J. J. Veldhuis

Secretariaat

Marina Haerbos, Marina Wellens,
Stephanie Paterakis

Jeugd & Dans, Meistraat 2, 2000 Antwerpen
Tel 03/202 83 50-51 fax 03/202 83 83
www.jeugdendans.be
marina@jeugdendans.be

Drukwerk en lay-out

Grafisch Centrum van de Stad Antwerpen

De auteurs zijn verantwoordelijk voor de
inhoud van hun artikels
Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm
of op welke wijze dan ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de
redactie en/of auteur.

Met de steun van de Vlaamse gemeenschap

Foto voorkaft

Stedelijke Academie voor
Muziek Woord en Dans St. Niklaas
Voorstelling "Blanco" foto : Willem Geysen

LDW PRODUKTIES

VIDEOREPORTAGES

SPECIALITEIT: Opnames van podiumkunst

www.ldwprodukties.com

02/767 07 31 - 0475 60 01 77

Charpentier
Dansartikelen

Nationalestraat 134
2000 Antwerpen
Tel/Fax 03 237 46 61

Open:
Din-Zat 10.00 - 18.00 u
info@duitsbalke.com
www.charpdans.be

Activiteitenoverzicht Jeugd & Dans 2010-2011

DANSDAGEN

Dansdag “ Ik wil ballerina worden” (8-14j)

Zondag 17 oktober 2010 in de lokalen van de Koninklijke Balletschool Antwerpen, Stadsschouwburg, Meistraat 2 – 2000 Antwerpen van 10 tot 15u + toonmoment
Maquillage – Haartooi
Klassiek Ballet - Jazzdans - Repertoire

Jongensdansdag (8-14j)

Zondag 28 november 2010 in de lokalen van de Koninklijke Balletschool Antwerpen, Stadsschouwburg, Meistraat 2 – 2000 Antwerpen van 10 tot 15u + toonmoment
Hiphop – Klassiek Ballet - Jazzdans – Repertoire

Dansdag ism Jam Centrum (8-16j)

Zondag 23 januari 2011 te Sleidinge
Free style – Hiphop –Moderne dans

Dansdag ism Pivolté

April 2011 (internationale dag van de dans)
Stijlen en juiste datum nog te bepalen

DANSSTAGES

Mini stage (10-16j)

Dinsdag 2 en woensdag 3 november 2010 in de lokalen van de Koninklijke Balletschool Antwerpen, Stadsschouwburg, Meistraat 2 – 2000 Antwerpen van 10 tot 14u
(woensdag om 14u toonmoment)
Salsa - zumbahiphop - zumba

Met vakantie in de balletschool - dansweek

Van maandag 11 tot en met vrijdag 15 april 2011 in de lokalen van de Koninklijke Balletschool Antwerpen, Stadsschouwburg, Meistraat 2 – 2000 Antwerpen

21e Internationale dansstage

Van maandag 22 tot en met vrijdag 27 augustus 2011 in de lokalen van de Koninklijke Balletschool Antwerpen, Stadsschouwburg, Meistraat 2 – 2000 Antwerpen

Sportastage

data nog te bepalen

DANSVOORSTELLINGEN

Danskriebels (6j -16j)

Zaterdag 5 februari 2011 om 19u
 Cultureel Centrum De Herbakker te Eeklo

Kadans

Zaterdag 19 februari 2011 om 19u30
 Cultureel Centrum Puurs
 thema : verleden - heden - toekomst

Danswedstrijd voor jonge danstalent

Zondag 8 mei 2011 om 19u
 Cultureel Centrum De Warande te Turnhout

Kadans

Zaterdag 14 mei 2011 om 19u30
 Cultureel Centrum Dommelhof te Neerpelt
 Thema : verleden – heden - toekomst

Pedagogische studiedag

data en cursus nog te bepalen

Info en inschrijvingen: marina@jeugddans.be
 of Stephanie@jeugddans.be
 tel: 03/202 83 50

AANBOD WORKSHOPS

Onze vereniging propageert de dans via haar dienstverlening, door o.a. workshops aan te bieden. Onder begeleiding van professionele dansdocenten organiseert Jeugd & Dans bewegings- en dansactiviteiten om samen met jongeren in hun vertrouwde omgeving op een aangename en verantwoorde manier zich te uiten via beweging en dans. Wenst u een waaier aan dansvormen aan te bieden, kiest u voor een bepaalde dansvorm, of wilt u een opendeurdag of feest inswingen met een spetterend optreden ?

Jeugd & Dans heeft voor ieders wat wils. Het is de bedoeling om de kinderen actief te laten proeven van het plezier samen te dansen. Misschien verlaagt dit wel de drempel om later bewust te kiezen voor dans en beweging.

Aanbod :

- Afrikaanse dans - Afro/jazz - Aerobics - Aerodance
- BBB/step - Blind dansen - Buikdansen
- Body/drumming - Braziliaanse dans
- Breakdance - Caraïbische percussie
- Capoeiera - Clipdance - Control dance
- Flamenco - Funk - Freestyle
- Hedendaagse dans - Hiphop
- Indische dans Jazzdans -Karate - Klassieke dans
- Kinderdans - Kleuterdans - Lindy hop
- Musical zang en dans - Moderne dans
- Oriëntaalse dans - Percussie en bewegen - Percussie
- Pilates - Rap - Rock 'n roll -Rolstoeldansen - Salsa
- Streetdance for kids - Streetdance Salsa solo
- Tai-Chi - Tango - Tai Bo - Tapdans -
- Theaterschmink
- Yoga Asanas – zumbahiphop - zumba
- voetreflexologie – body balance - Circus-technieken

Info en boekingen : marina.wellens@jeugddans.be

Geïntegreerde Proef en Selfmade 2010

Inclusief grote verrassing

Geïntegreerde Proef

De Geïntegreerde Proef heeft sedert haar bestaan vele veranderingen doorgemaakt. Oorspronkelijk vond zij binnenschools plaats en werd een specifiek dansthema uitgezocht, met aanknopingspunten binnen de algemene vakken, zoals Frans, geschiedenis en muziek.

In het schooljaar 2005/2006 besloot men dit onderdeel te laten leiden door de afdeling algemene vakken. Met andere woorden, deze afdeling besliste over een bepaald onderwerp, met als opgave, dat elke leerling een eigen solo van 1 minuut moest maken over dit onderwerp. De verschillende solo's werden daarna door één van de dansleerkrachten samengevoegd tot een theateraal geheel en zou op die manier tijdens een publieke voorstelling vertoond worden. Hieruit volgt dat deze theatrale compositie niet meer gewaardeerd kon worden als eigen werk van de leerling.

Hierna werd besloten de leerlingen niet meer hun eigen gecreëerde solo te laten dansen, maar aan te leren aan een klasgenoot. Wanneer men echter iemand anders de eigen solo laat dansen, kan men hoogstens de choreografie kwalificeren. Echter, het gaat om het afsluiten van een opleiding tot danser en niet tot choreograaf.

Het opgedragen onderwerp kwam dit jaar te vervallen en aan de leerling werd zelf de keus gelaten, een onderwerp te zoeken uit een van de drie bezochte theatervoorstellingen.

Dit werd "Atropa", de wraak van de vrede.

Zo'n keuze wordt moeilijk als de toeschouwer van de geïntegreerde proef deze theatervoorstelling niet heeft bijgewoond.

De eigenlijke inhoud bleef daarom dan ook in de schaduw. De leerlingen toonden echter duidelijk over een grote bewegingsmogelijkheid te beschikken, ook al was de danstechnische basis niet erg duidelijk. Hard gewerkt was er zeker.

Selfmade

Ook Selfmade heeft diverse veranderingen moeten doormaken. Het was echter een goede beslissing, de leerlingen van B6 aan de hand van hun eigen opdracht, zelf de jongere klassen weer in de hand te nemen. Ook al gingen de door hen gekozen titels vooral de jongere leerlingen te boven. Enige bijsturing vanuit de hoogste klas had er misschien toe kunnen bijdragen dat er meer variatie te zien zou zijn geweest.

Nu bestond het programma uit steeds weer grote groepen, die weliswaar met veel enthousiasme en met veel vaart over het toneel vlogen. Hoe dan ook, alle klassen toonden in ruime mate te beschikken over dansplezier en zo kreeg het geheel een waar feestgevoel.

Opmerkelijk was het feit dat elke klas een leerling uit hun midden had aangewezen tot het maken van een choreografie. Hieruit spreekt niet alleen een gevoel voor samenwerking, maar vooral voor respect voor elkaar. Respect is van meet af aan een van de funderingsstenen van de opleiding geweest. Moge het zo blijven.

Het feestgevoel had zeer zeker te maken met de grote verrassing gedurende de pauze.

Toen werd aangekondigd dat enkele afwezige leerlingen op dat moment geschiedenis hadden geschreven.

Zij namen deel aan de finale van de Youth American Grand Prix in New York en kregen daar studiebeurzen voor het deelnemen aan een zomercursus toebedeeld.

Dat was nog niet alles: Edo Wijnen ontving de Gouden Medaille, maar ook de prijs voor 'jong aanstormend talent', en tenslotte de prijs voor de Beste Europese danser.

Deze prestatie ligt geheel en al in de bestaanslijn van de Koninklijke Balletschool Antwerpen.

En toont dat een dansvakopleiding van een klein land tot grote prestaties kan komen.

Zulks is echter alleen mogelijk door de achterliggende 59 jaar en gestoeld op vakkennis, liefde voor het dansvak en respect voor elkaar, leerling/docent, docent/leerling en leerling/leerling.

Daarnaast aan de meegegeven vaardigheden, zodat een jong mens in deze wereld en in het verder leven kan vertrouwen op de zorgvuldig ontwikkelde en overgedragen solide basis.

Jenny J.Veldhuis

De KBA danst

Op 14, 15 en 16 mei 2010 danste de Koninklijke Balletschool Antwerpen het jaarlijkse dansrecital in hetPaleis te Antwerpen.

Op het programma:

'In Memoriam' van Sidi Larbi Cherkaoui

'Oscuro' van Eva Moreno

Fragmenten uit 'La Bayadère' naar Marius Petipa

'Ryu' van Kinsun Chan

Een beeldverslag.

© Foto's: Didier Van Acker

In Memorian

La Bayadère Tessa Van Heusden en Pirin Malehounov

Repetitie Oscuro

Prix de Lausanne 2010

haar relatie met de Koninklijke Balletschool Antwerpen.

De verbinding tussen de Koninklijke Balletschool Antwerpen en de Prix de Lausanne is vanaf het ontstaan van de competitie zeer hecht geweest.

De Prix de Lausanne is op initiatief van Elvira en Philippe Braunschweig in 1972 ontstaan, met als doel jonge begaafde balletleerlingen van particuliere balletscholen een beurs voor een studiejaar aan te bieden bij een gerenommeerd opleidingsinstituut.

Reeds in 1973 stuurde het toenmalig Stedelijk Instituut voor Ballet één van haar leerlingen naar Lausanne en wel Tom van Cauwenbergh. Tom maakte een dermate grote indruk op de jury dat men eigenlijk geen prijs voor hem had, want, volgens hen was hij rijp voor de praktijk. Nog tijdens de finale werd een prijs gecreëerd, die de aanleiding was voor de latere Medaille d'Or. De eerste Medaille d'Or ging naar Antwerpen en wel naar zijn broer Ben Van Cauwenbergh, die op zijn beurt weer werd opgevolgd door Koen Onzia.

Tot op heden heeft geen enkele balletschool of dansvakopleiding kans gezien dit resultaat te evenaren. Evenmin het feit dat de Antwerpse school in de loop der jaren naast de gouden medailles ook kan terugzien op 6 Prix de Lausanne, 5 Prix Professionel, 2 Prix Johnson, 1 Prijs van het TV-publiek, 1 Prijs voor uitvoering moderne variatie en 9 finalisten.

Gezien dit resultaat werd de school reeds in 1977 uitgenodigd tot het college 'Ondersteunende scholen'. Immers, om beurzen uit te rijken, dienden er ook een aantal scholen te zijn die deze winnaars kon opvangen. Dit waren oorspronkelijk de Royal Ballet School, London, Mudra in Brussel, Rosella Hightower in Cannes en Marika Bessobrasova in Monte Carlo.

In de loop der jaren werden meer en meer scholen uitgenodigd en kregen de naam 'Participerende Scholen'. Inmiddels zijn er 29 scholen en 21 balletgezelschappen betrokken bij de Prix de Lausanne onder de titel: 'Partner Scholen en Balletgezelschappen'.

Bij het afscheid van Philippe Braunschweig in

1997 werd de artistieke leiding overgedragen naar Jan Nuyts, ook oud-leerling van het Stedelijk Instituut voor Ballet en reeds jarenlang betrokken bij de beoordelingslessen van de jongenskandidaten.

In het begin waren slechts vier beurzen beschikbaar en twee zgn.'Hoop-Beurzen', voor kandidaten van 15 jaar, die weliswaar zeer talentvol, maar nog niet sterk genoeg voor de finale waren. Bij de uitbreiding tot participerende scholen, allen staats erkende en/of gesubsidieerde scholen, kwamen daarbij de Prix Professionel en diverse geldprijzen. Immers de leerlingen van deze scholen behoeften geen studiebeurs.

Bij het aantreden van Jan Nuyts werden de geldprijzen en de Prix Professionel omgezet in 'Aspiranten-Beurzen'. Hierdoor werd de mogelijkheid geschapen om kandidaten, die eigenlijk al praktijkrijp waren, de gelegenheid te geven gedurende een jaar deel uit te maken van een professioneel balletgezelschap.

De volgende wachtwisseling vond plaats in 2002, toen Mavis Staines, directrice van de Nationale Balletschool in Toronto de artistieke leiding overnam.

Het werd snel duidelijk dat de Prix zich meer en meer ging toeleggen op internationalisering, wat op zichzelf geen kwaad kan, zolang het aantal deelnemers, qua nationaliteit in evenwicht blijft. Dit bleek al gauw niet zo te zijn en de Prix werd overstroomd door kandidaten uit Azië en het aantal deelnemers uit Europa kromp rijkelijk.

Eén en ander zal er ook toe hebben bijgedragen dat in 2003 de 'Hoop-Beurzen' kwamen te vervallen. De Medaille d'Or verviel, evenals de opvolger de Grand Prix.

Vanaf die tijd is het aantal beurzen teruggelopen tot zeven, waarbij in aantal geen onderscheid meer wordt gemaakt tussen een studiebeurs of een aspirantenbeurs.

Wel wordt met de kandidaten voor de finale overlegd, welke beurs voor hen in aanmerking komt.

In de loop der tijd veranderde de structuur aan-

merkelijk. Bestond oorspronkelijk de eerste selectie uit een klassieke les, gevolgd door een halve finale waarin een klassieke variatie moest worden gedanst, zo werd vervolgens een les in moderne dans en later een moderne solo toegevoegd.

In 2008 werd oud-leerling Wim Broeckx en zelf finalist in 1980, aangezocht de artistieke leiding op zich te nemen en dat gebeurde in 2009.

Gezien het feit dat de competitie twee jaar van tevoren georganiseerd wordt, kon hij op dat moment weinig veranderen, hoewel hij wel onmiddellijk bepaalde veranderingen in de structuur aanbracht en deze in 2010 verder uitbouwde. Zelf deelnemer geweest zijnde, weet hij precies wat er van de kandidaten verwacht wordt en verwacht kan worden. De belangrijkste verandering is dat alle kandidaten nu vanaf dag een tot en met dag vijf aanblijven. Dat wil zeggen, allen doorlopen zowel de klassieke als de moderne lessen, de coaching van de klassieke variaties en de moderne solo's en allen dansen hun solo en variatie op de vijfde dag op toneel en in kostuum in bijzijn van de jury en publiek. De jury wordt

geacht alle lessen bij te wonen. Dit houdt in dat men zowel de eerste klassieke en moderne les bijwoont, echter zonder beoordeling, die pas plaatsvindt gedurende de tweede les. Zo ook de coaching en pas na het dansen van variaties en moderne solo's wordt besloten, welke 20 kandidaten in aanmerking komen voor de finale.

Wim Broeckx maakte in zijn openingswoord duidelijk dat het niet in de eerste plaats ging om te winnen, doch meer om te observeren, elkaar te leren kennen en dat deze week in feite gezien moest worden als een leerproces, waardoor iedereen iets gewonnen zou hebben.

Dat deze structuur effect heeft, was duidelijk, want de spanning was aanmerkelijk minder en tranen kwamen praktisch niet voor.

Ook had Wim besloten dat het noodzakelijk zou zijn de diverse danspraktijken in de jury te laten vertegenwoordigen. Zo waren er drie schooldirecties, een choreograaf, twee balletdirecteurs, een solist - die zelf in 1996 finalist was. Voor de jongensles werd Patrick Armand, eveneens finalist in 1980, aangetrokken en twee choreografen, Cathy Marston en Christopher Weeldon, de laatste Medaille d'Or winnaar in 1992, kwamen speciaal voor deze jonge mensensolo's te

creëren en, waar mogelijk, ook te repeteren. Gelukkig is men er ook toe overgegaan het aantal deelnemers te beperken. Eind september hadden er zich 226 kandidaten uit 36 landen per DVD of video gemeld met de bedoeling dat de leden van de artistieke commissie hieruit een keuze zou maken. Men bevond 81 kandidaten als voldoende.

Was het een grote verrassing dat er zo'n groot aantal jongens - 36 in totaal - waren uitgekozen, zo was het aantal Europese deelnemers bedroevend. Van de 226 aanmeldingen kwamen uiteindelijk 71 kandidaten naar Lausanne, waarvan er slechts 9 van de 35 meisjes en 11 van de 36 jongens uit Europa kwamen.

Opvallend was dat van de 'Partner-Scholen' uit Europa er slechts 8 aanwezig waren, en wel in hoofdzaak met leerlingen van elders.

De reden hiervoor kan men zoeken in het feit dat het voorbereiden en begeleiden van een kandidaat in de loop der jaren een kostbare aangelegenheid is geworden. Verder zal ook de verandering binnen de algemene opleiding een rol spelen. Wilde men in de 70'en 80-er jaren dansen, dan deed je dat. Vandaag speelt de toch korte danscarrière een belangrijke rol en is het noodzakelijk dat de leerling een behoorlijke algemene opleiding doorloopt, met een eindexamen, wat in de toekomst toegang garandeert tot Hoger Onderwijs. Weliswaar heeft het Verdrag van Bologna alles in het werk gesteld om te komen tot een egalitatie van het Hoger Onderwijs, het secundaire onderwijs heeft men daarbij over het hoofd gezien.

Was het aantal van 36 jongens een verrassing, zij waren bovendien ook technisch veel sterker. Aangezien de les voor de meisjes praktisch geen Allegro bevatte, kon men ook niet vaststellen hoe het daarmee stond.

Dit zal er ook toe hebben bijgedragen dat de keuze voor de Finale eigenlijk nogal teleurstellend was. Van de 15/16 jarige meisjes waren er 4 en van de 17/18 jarige slechts 2. Bij de jongens waren er drie in de categorie 15/16 jarigen en liefst elf 17/18 jarigen.

De uitkomst was ook een nogal vreemde optelsom, want van de 7 beurzen werden slechts één 15 jarig meisje en één 15 jarige jongen uitgeselecteerd en bij de 17/18 jarigen vier jongens en één meisje. Hiervan kwamen er bovendien vier uit Partnerscholen, waarvan er twee in de Jury vertegenwoordigd waren.

Er waren twee Europeanen, waarvan er slechts één in Europa opgeleid. De Zwitserse Prijs ging naar één van de twee Zwitserse kandidaten.

Helaas moet men vaststellen dat er van de oorspronkelijke gedachte: een studiebeurs aan een jong begaafde leerling uit een particuliere balletschool, weinig tot niets meer over is.

Daarnaast bestaat er sedert enige jaren ook een mogelijkheid voor die deelnemers, die niet tot de Finale doordringen, zich gedurende een klassieke les te tonen aan directies van Partner Scholen, die op hun beurt beurzen uitreiken. Zo zouden er in 2009 zeventig beurzen zijn uitgereikt door deze scholen en vraagt men zich af, wat heeft dit nog te maken met de Prix de Lausanne.

Gelukkig is Wim Broeckx zich van deze en andere ontwikkelingen bewust en kan men hopen dat hij in de komende jaren in ieder geval Europa weer op de kaart zet. Immers, wanneer men in Europa wel elders opgeleide dansers verder kan helpen, moet zulks toch zeker mogelijk zijn in ons eigen werelddeel. De Koninklijke Balletschool in Antwerpen is daar een glanzend voorbeeld van.

Jenny J. Veldhuis

© Foto's: Jean-Bernard Sieber

Philippe Braunschweig, mecenas van dans en ballet, overleden.

Philippe Braunschweig (°1928) is op 3 april 2010 in Vevey in Zwitserland overleden.

Hij wordt wel eens omschreven als de 2de Diaghilev, die zoals deze illustere voorganger zijn leven en groot kapitaal wijdde aan de dans en het ballet. Het ging Braunschweig daarbij niet om bestaande dansgezelschappen en dansers die volop met hun carrière bezig waren, maar wel om de jonge dansstudenten en de ouder wordende dansers die aan het begin van een nieuwe loopbaan stonden.

Een man met visie, maar zelf wilde hij niet in de schijnwerper. Daarom stichtte hij in 1973 de Prix de Lausanne – Concours pour Jeunes Danseurs, richtte de internationale organisatie 'Transition of Professional Dancers' op en was ook drijvende kracht achter de Nijinsky Awards.

Philippe Braunschweig was ook de man die Maurice Béjart naar Lausanne haalde na diens beslissing om het Ballet van de XXste Eeuw te ontbinden en uit Brussel te vertrekken.

Sinds 1973, het eerste jaar van de Prix de Lausanne, waar Tom Van Cauwenbergh de eerste gouden medaille won, hebben vele studenten uit het Stedelijk Instituut voor Ballet, nu de Koninklijke Balletschool Antwerpen, deel genomen aan de Prix de Lausanne en er een 70-tal verschillende medailles, prijzen en finaleplaatsen behaald. Docenten en artistieke directies van de Antwerpse Balletschool waren docent, jurylid, co-organisators en codirecteurs van de Prix.

Er was en is een bijzondere binding tussen de Prix, Antwerpen en Philippe Braunschweig.

Braunschweig was gehuwd met de vroegere ballerina Elvire Krémis, die drie jaar voor hem overleed.

Er is een zeer mooi condoleancebericht op www.prixdelausanne.org, geschreven door Wim Broeckx, ex-Balletschoolstudent, winnaar in Lausanne, huidig artistiek directeur van de Prix de Lausanne.

Rina Barbier

Boekenaanbod Jeugd en Dans

Uitzonderlijk aanbod!

Dans en Ballet van A tot Z (Dans- en balletencyclopedie in het Nederlands)	5 €	Uit de Dansdoos – Strip	6 €
		Dansgids voor Vlaanderen	6 €
Les 3 coups belge (De geschiedenis van de Belgische theaterdans)	3 €	Vandaag is de Toekomst (geschiedenis van 50 jaar Balletschool van Antwerpen)	10 €
Geschiedenis van de Klassieke Dans (tot 1900)	6 €	Dans en ballet in Vlaanderen	3 €

Info: Jeugd en Dans 03/202 83 50-51

Waar gingen ze naar toe?

(Internationale) danscarrières van Vlaamse dansers

Ben Van Cauwenbergh

Ben Van Cauwenbergh als Madge in 'La Sylphide'

Waar bleven en zijn de voormalige leerlingen van de Koninklijke Balletschool Antwerpen? Annie Brabants, de jongste van de gezusters Brabants, kreeg twee zonen Tom en Ben, die al op zeer jonge leeftijd aantraden als leerling van de school. Om de school ook bekendheid te geven buiten de grenzen, begon men leerlingen uit te sturen naar internationale danscompetities.

Zo was Tom in 1973 de eerste Belgische leerling bij de Prix de Lausanne. De Jury was dermate onder de indruk van zijn niveau dat ze vaststelde dat Tom geen beurs meer nodig had. Ter plekke werd voor Tom van Cauwenbergh een bijzondere prijs gecreëerd. De Prix de Lausanne kwam dan op het idee een extra prijs te creëren en zo ontstond de Gouden medaille. Toen Ben van Cauwenbergh in 1976 deelnam, werd hij de eerste winnaar ervan. Ook in ging Ben ook naar Varna en veroverde de Zilveren medaille. Vanzelfsprekend straalde deze beloningen ook af op de school, en er zouden zeer veel leerlingen in gelijkwaardige voetstappen volgen.

Dit was het begin van een hoog interessante carrière voor Ben. Aansluitend aan zijn opleiding kreeg hij een engagement bij het Koninklijk Ballet van Vlaanderen. Van 1978 tot 1984 werd hij solist bij het London Festival Ballet (heden English National Ballet), waar hij danste onder de directie van Beryl Grey en John Field. Hij vertolkte hoofdrollen in o.a. "De Schone Slaapster", "Giselle" en "Het Zwanenmeer". Ook danste hij samen met Rudolf Nureyev in diens productie van "Romeo en Julia". Valery Panov creëerde speciaal voor hem de hoofdrol in zijn ballet "Hamlet". In 1984 keerde Ben terug naar het KBvV en werd door het tijdschrift "Dance and Dancers" tot de "Beste Danser van het Jaar" uitgekozen.

Het jaar 1987 bracht hem als 1e solist naar het Ballet van Bern, onder de directie van Ricardo Duse, die Ben wist over te halen de positie van choreograaf en directie van het Ballet in Luzern op zich te nemen. Zijn bijzondere gave als choreograaf en directeur leidde tot de uitnodiging diezelfde positie op zich te nemen in Wiesbaden. Hier bleef hij 15 jaar en wist, vooral door zijn werkwijze, het gezelschap, maar vooral ook een steeds groeiend publiek voor zich te winnen. De klassiekers zoals “Zwanenmeer”, “Don Quichot” en “De Notenkraker”, maar ook zijn eigen choreografieën, zoals “Carmen/Bolero”, “La Vie en Rose” en “Danshommage aan Queen” zorgden voor een uitstekend uitgebalanceerd programma.

Hij zag en ziet als belangrijke opgave, het bereiken van zijn publiek en slaagt daarin niet alleen door zijn uitstekende danstechnische ondergrond en muzikaliteit, maar vooral door zijn liefde voor de dans.

Gedurende het seizoen 2007-2008 werd Ben uitgenodigd de directie van het Aalto Ballett Theater in Essen over te nemen. Ook al verschillen de steden Wiesbaden en Essen zeer, het lukte Ben ook hier een warm en danslievend publiek te winnen.

Tot ieders verbazing besloot hij voor zijn eerste programma in Essen te kiezen voor zijn ballet “La Vie en Rose”. Een eerlijker beeld van zichzelf als mens, maar ook als kunstenaar kan men niet bedenken. Ook in Essen, een stad met een uitermate industriële achtergrond, was men er onmiddellijk door gegrepen.

Inmiddels kan hij terugblikken op zijn tweede seizoen, maar ook vooruitzien. Hij kan trots zijn op een gemiddelde publieke bezetting van 98%. Zijn werkwijze straalt ook over op zijn 27 dansers, die uit alle windstreken komen en aldaar zijn opgeleid. Hij heeft kans gezien uit al die verschillende achtergronden een homogeniteit te creëren.

Nog belangrijker is het feit dat allen, ondanks een fabelachtige techniek, persoonlijkheden zijn en in hun te vertolken rol volwaardig op het publiek over komen. Het Aalto Ballett was voor zijn komst in Duitsland bekend, nu wordt het uitgenodigd naar o.a. Italië, Zwitserland en reeds 2 keer naar Korea.

Het repertoire is inmiddels uitgebreid met Peter Schaufuss’ versie van Bournonville’s “La Sylphide”. Op speciaal verzoek van Schaufuss nam Ben de rol van de heks “Madge” op zich. Ook wist hij “Coppelia” van Roland Petit te bemachtigen, wat ingestudeerd werd door Jan Broeckx, eveneens oudleerling van de Balletschool Antwerpen.

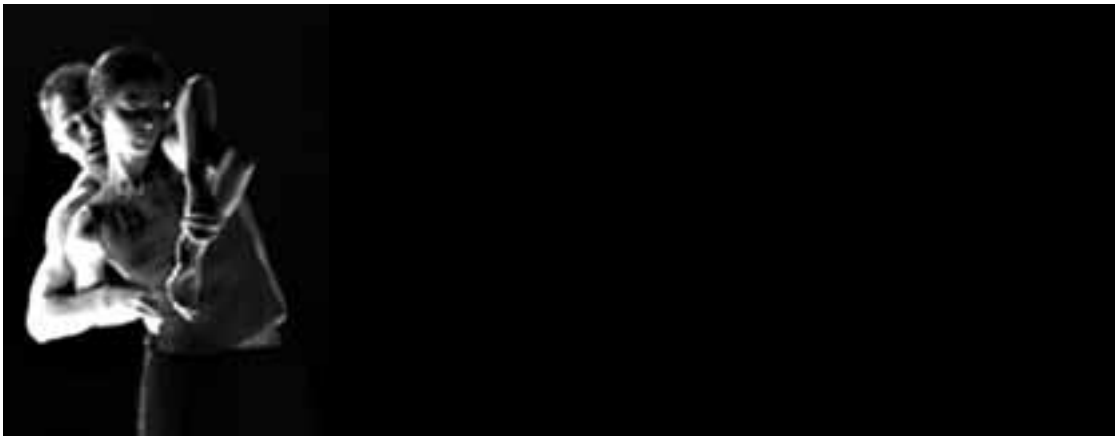
Voor het komende seizoen komen daarbij “Undine” van Stijn Celis, (eveneens ex-Balletschool) “Carmen/Bolero” en “Irish Soul”, beiden van Ben van Cauwenbergh. Daarnaast nog “Lichtblicke” van Patrick Delcroix.

Met 38 choreografieën en enkele uiterst belangrijke directieposities, mag zijn vroegere school trots zijn op een dergelijke prestatie, de grootste daarvan is zijn liefde voor de dans, zijn begrip voor zijn dansers en zijn toeschouwers en vooral zijn eerlijkheid als mens en kunstenaar.

Jenny J. Veldhuis

Kylian – Fonte – Pickett

Koninklijk Ballet van Vlaanderen

Om een gemengd programma te laten lukken (de laatste mixed bill van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen deed dat zeker) moeten de verschuillende dansstukken een bevredigend aansluitingspunt bij mekaar vinden. In dit geval was de verbindingslijn de interessante visuele lijn van elk dansstuk, alsof er een impressie gegeven werd van een reeks schilderijen, elk in een verschillende stijl.

Helen Pickett (gekozen op choreografisch vlak als één van '25 te bekijken' in Amerika) zette haar ballet 'Reign' voor de vrouwen van de compagnie. Gebaseerd op gedichten van T. S. Elliot, op muziek van Rachmaninov en Mendelsshon en in een neoklassieke dansstijl, liet ze de zeer individualistische jonge danseressen van de groep een beeld van 'vrouw zijn' oproepen.

Twee dunne rode doeken verdelen het toneel als doorschijnend zonlicht en uit een okerkleurig licht verschijnen groepen bewegende vrouwen, opgeslorpt door mekaar. Een trio stormt naar voor, geleid door de levendige Virginia Hendricksen, wiens vaardige en hoge jeté's er van puur geluk zijn. Twee eenzaten (outsiders? de enige dansers op flats en wiens bewegingen introvert en heel gecenterd zijn) dansen apart en delen enkel fragmentarisch de actie.

Op zeker moment verdwijnen de rode stroken en zinken alle dansers behalve één op de grond. Het meisje (Melissa Ligurgo) danst alleen een zachte adagiosolo. De kostuums – gedeconstrueerde crèmekleurige kledjes – flatteren niet alleen maar gaven het werk ook een tijdloos gevoel.

Als 'Reign' een ballet met romantische ondertoon was, zo was 'Made Man' er een met een strakke, dreigende sterkte. Nicolo Fonte gebruikt een donker, intens palet om een beeld te creëren van de universele mens met zijn kwellingen en angsten, vriendschappen en conflicten.

Zijn cast van twaalf mannen droeg bordeaux kiltachtige pakken, ontdeed zich geleidelijk van de vesten zodat zwarte broekjes en naakte torso's blijven. Een dramavolle scèneopstelling – een aantal verplaatsbare stoelen – veranderde de stemming van een straat naar een arena, op een zeker moment naar een setting als de zitbanken van een voetbalstadion. Een eenzame man (Alain Honorez) daalt van de trappen waarop zijn lotgenoten zitten. Hij komt in aanraking met conflict en geweld, maar ook met kameraadschap en liefde (in de vorm van het enige meisje onder de mannen).

Fonte heeft altijd al zeer individuele dansesthetiek getoond en gaat dit keer voluit, gebruik

makend van de krachtige partituur (een gecombineerd werk van uitschieters Anna Clyne, Julia Wolfe en David Lang). De mannen worstelen, stoten en springen als ze met elkaar geconfronteerd worden, dit in contrast met Honorez die kalme, serene bewegingen uitvoert en momenten van volledige, bijna meditatieve, stilte heeft. Het beeld van de vrouw is er een van ondersteuning maar krachteloze liefde en uiteindelijk wordt ze gedwongen hem aan zijn lot over te laten. Er zijn zeer duidelijk verwijzingen naar Christus en zijn volgelingen – een voorbeeld daarvan is het moment als de mannen bewegingsloos op een smalle bank zitten, ruggen naar het publiek, en Honorez met naakte torso in het midden staat met de armen geheven. De beeldspraak en de dans is heel de tijd zeer dramatisch en geeft de mogelijkheid om de sterke mannelijke dansers van de groep in het licht te zetten.

En aan het slot was er Kylians ' 27'52'' '. Wat een ballet!

Kylian slaagt er altijd in zijn publiek te stimuleren om vragen te stellen en voor zichzelf te denken. Geen programmanota's en verklarende teksten, wel krachtige muziek (de compositie van Dirk Haubrich naar twee thema's van Mahler), tekst (een man en een vrouw reciteren in twee verschillende talen) en een toneelbeeld dat zelfs de witte en zwarte dansmatten incorporeert.

Door elkaar gevlochten zijn er drie koppels die met de weeën in hun relatie kampen. Een vrouw in rood topje wringt in onzekerheid armen en handen, terwijl haar partner niet bij machte lijkt haar te helpen. Bij een andere vrouw (in het geel) wordt de dansmat langzaam onder haar weggetrokken, ze vecht om haar evenwicht te behouden in een onveilige situatie. De vrouw in purper is zelfzeker, wat een conflict creëert, maar zelfs zij heeft bescherming nodig – een man houdt de opgeheven dansmat als een schuilplaats rond haar.

De laatste samendans toont de vrouw in rood, die zich van haar topje ontdoet en daaruit ontstaat een duet, vel tegen vel, gepassioneerd en sensueel. Het einde van het ballet komt plots en overrompelend als een aantal witte matten naar beneden donderen. Op elk moment kan het leven klappen uitdelen.

De Vlaamse dansers waren allen superbe met de jonge Melissa Ligurgo als uitschieter als de vrouw in het rood. Het zou fantastische zijn om hen in een avond gewijd aan Kylian te zien. Ze zouden deze choreograaf zeker alle eer aandoen.

Judith Delmé (vertaling Rina Barbier)

© Foto's: Johan Persson

Duitse Dansprijs 2010

In 1983 riep de Duitse Beroepsvereniging voor Danspedagogen een “Duitse Dansprijs” in het leven. Men wilde de dans in al zijn facetten meer onder de aandacht brengen. De allereerste prijs werd toegekend aan Gret Palucca en Tatiana Gsovsky, waarmee ook werd aangegeven dat dans ‘verbindt’, zelfs in een land dat in tweeën gesplitst is.

Onegin. Isabella Charavola & Filip Barakiewicz

Sedertdien is men er toe overgegaan niet alleen uitvoerende dansers de prijs toe te kennen, maar ook danspedagogen, choreografen, musici, schrijvers, archivariissen en journalisten.

In 2010 besloot men deze eer toe te kennen aan een vak dat eigenlijk min of meer op de achtergrond functioneert, n.l. “Dansschrift” of wel “Dansnotatie”.

Kurt Jooss, zelf overtuigd van het nut van een vorm van dansschrift, werd in 1927 directeur van de Folkwangschule in Essen en vanaf 1929 werd het vak “Kinetografie Laban” in het vakkenaanbod opgenomen. Toen Jooss in 1933 naar Engeland uitweek werd de naam veranderd in die van de uitvinder (Rudolf) “Laban Notation”.

In de loop der tijden zijn er meerdere vormen van dansnotatie ontwikkeld, maar velen zijn in de vergetelheid geraakt.

In 1956 echter werd in Londen een nieuw systeem ontwikkeld door Rudolf Benesh, van beroep schilder. Zijn vrouw Joan Rothwell was in die tijd danseres bij het Saddler’s Wells Ballet.

Het Benesh Systeem wordt uitgevoerd op de muzikale “notenbalk”, waarbij de vijf lijnen dienen voor notaties van bewegingen van het hoofd, de armen, de romp, de benen en de voeten.

Dit systeem werd geïntroduceerd in de zomer van 1956, waarbij Lynn Seymour en Antoinette Sibley, beiden toen nog leerling van de Saddler’s Wells School, mochten uitproberen, hoe dit werkte. Vanaf die tijd is het Benesh Notation System als vak aan deze school erkend. Kort na de introductie werd een Benesh Notation opleiding ontwikkeld. John Cranko, in die tijd directeur van het Stuttgart Ballett, was meteen gefascineerd en besloot één van zijn dansers dit vak te laten studeren. Zo werd Georgette Tsinguirides, op dat moment één van de solisten, naar Londen gestuurd en het duurde niet lang, of ook zij was onder de indruk en studeerde binnen de korst mogelijke tijd “cum laude” af.

Sedertdien heeft zij alle balletten van John Cranko genoteerd en wereldwijd ingestudeerd, alsook de balletten van het repertoire van het inmiddels genoemde John Cranko Ballett Stuttgart.

Het was dan ook niet moeilijk de juiste kandidaat voor deze prijs te vinden en toe te kennen aan Tsinguirides.

Men besloot ook een collega van haar, Susanne Menck, verantwoordelijk voor het noteren in het Benesh Notatie systeem van alle balletten van John Neumeier te erkennen, als ook Christine Eckerle, die in 1969 aan de Folkwangschule afstudeerde in het vak “Laban Notation” en sinds die tijd als docent aan de school werkzaam is.

Het is bij de prijsuitreiking van de Duitse Dansprijs gebruikelijk dat naast diverse redevoeringen, ook een in samenspraak met de genomineerden een programma wordt samengesteld.

Belangrijk is de ‘Laudatie’, die in dit geval werd uitgesproken door Georgette’s vroegere en lange jaren collega, Marcia Haydée. Een beter overzicht van Georgette’s leven, maar ook van haar karakter, kon zij niet geven. Marcia heeft meermaals een Laudatio uitgesproken en altijd weer is men onder de indruk van haar serieuze werkwijze, waarbij de humor nooit vergeten wordt.

Het eigenlijke programma vertoonde duidelijk de werkbaarheid van het Benesh Notation Systeem. Georgette had zelf diverse pas de deux ingestudeerd, waarbij de bijzondere samenstelling van de

partners bijzonder was. Allen waren afkomstig uit verschillende balletgezelschappen en hadden voordien nooit samen gedanst, en zo werd duidelijk dat door middel van dit notatiesysteem een choreografie in zijn totaliteit kan worden overgedragen.

Het programma opende met de winnares van de - in samenwerking met het Birgit Keil-Fonds - in 2005 ontstane "Toekomstprijs". Die wordt toegekend aan jonge dansers of choreografen die in hun korte beroepsperiode reeds aanzienlijke prestaties leverden. Zo danste Iana Salenko van het Staatsballett in Berlijn, samen met Breno Bittencourt van het Aalto Ballett in Essen, de "Tschaikovsky Pas de Deux" van George Balanchine. Later zou zij de "Olga Lenski Pas de Deux" uit Cranko's "Onegin" dansen met Marijn Rademaker van het John Cranko Ballett Stuttgart. Marijn was de Toekomst-Prijs winnaar in 2009.

Zelfs het Nationale Ballet van China in Peking weet het Benesh Notatie Systeem op zijn waarde te schatten en men zag een zeer ontroerende pas de deux uit Cranko's "Romeo en Julia" gedanst door Zhang Jian en Hao Bin.

Prachtig was Cranko's "Legende" door Sue Jin Kang en Jason Reilly, beiden uit Stuttgart.

Ontroerend was het duet uit "Lady and the Fool", speciaal heringestudeerd voor deze gelegenheid en gedanst door Egon Madsen en Eric Gauthier. Beiden zijn werkzaam in het Theaterhaus Stuttgart en beiden toonden dat humor vandaag een vergeten onderwerp is geworden, waar - zo bleek vanuit de zaal - een enorme vraag naar is. Men genoot.

Dan was er nog de pas de deux uit de 3e akte van "Onegin", zeer indrukwekkend gedanst door Isabella Claravola van het Parijse Opera Ballett samen met Filip Barankiewicz, afkomstig van het John Cranko Ballett Stuttgart.

Iana Salenko & Marijn Rademaker

Het programma werd afgesloten met één van Cranko's mooiste balletten "Poème de l'extase". Hiermee gaf het Stuttgarter Ballett bovendien een overtuigend staaltje van hoe het juiste talent aan te trekken en het op de juiste manier te ontwikkelen. Dat was al zo onder Cranko en Reid Anderson heeft deze traditie weten voort te zetten. Dit gold en geldt niet alleen voor dansers, Cranko wist in zijn tijd al jong choreografisch talent te stimuleren, wat wordt voortgezet onder auspiciën van de "Noverre Stichting" in Stuttgart.

Het was een waar genot een avond mee te maken met zoveel prachtige dansers en danseressen, met verschillende achtergronden, maar met één ding gemeen, de liefde en de passie voor de dans. Daarbij de onovertroffen choreografieën van John Cranko, die via het Benesh Notation System bewaard blijven voor de toekomst en de onuitputtelijke energie van Georgette Tsinguirides, die ondanks haar 82e verjaardag op deze dag, nog steeds grote overgave en energie toont.

Dat deze Dansprijs en vele andere dansactiviteiten nog steeds worden ondersteund door de stad Essen, zou een voorbeeld kunnen zijn voor overige steden. Het is uitzonderlijk dat deze industriestad, al sedert 1927 de dans ondersteunt. In dat jaar vond het eerste Danscongres in Duitsland plaats, waar Kurt Jooss, Mary Wigman en Gret Palucca hun plannen ontvouwen voor een dansvakopleiding. Het is dan ook geen toeval dat de Duitse Beroepsvereniging van Danspedagogen uitgerekend in deze stad haar hoofdkwartier heeft en zich jaarlijks ondersteund weet door burgemeesters, die steeds het 'Schermheerschap' op zich namen en overdroegen.

Het zou te loven zijn indien de dans als vak, onderwijs en opleiding door andere steden in Europa zou kunnen worden erkend en ondersteund.

Jenny J. Veldhuis | © Foto's: Ursula Kaufmann

Eric Vu-An

Nieuwe artistiek directeur van het Ballet Nice Méditerranée

Om een nieuw elan te geven aan de danskunst in Nice, werd Eric Vu-An op 1 september ll. benoemd tot artistiek directeur van het Ballet Nice Méditerranée.

De loopbaan van Eric Vu-An begon op jonge leeftijd in de Opera van Parijs, waar Rudolf Nourejev hem op 19-jarige leeftijd de rol van Basilio in 'Don Quichot' laat dansen, daarna Romeo in 'Roméo et Juliette' en ook prins Siegfried in 'Het Zwanenmeer'. Maurice Béjart laat hem de mannenhoofdrol dansen in zijn 'Le Sacre du Printemps' en 'Bolero'. Daarna creëert Béjart speciale rollen voor hem, zoals in 'Le Baiser de la Fée' met Katarzyna Gdaniec en Gil Roman (première 27/9/1985 in Gent), 'Mouvement-Rythme-Etude' met Sylvie Guillem (première in Parijs 6/6/1985) en Arépo (première in Parijs 24/3/1986).

Het nieuwe plan van Eric Vu-An is om het ballet echt autonoom te maken en het de plaats terug te geven welke het verdient in een internationale stad als Nice. Hij wil dit artistieke project samen realiseren met de dansers die nu deel uitmaken van het gezelschap. Aangemoedigd door de stad Nice, waren er solisten audities in oktober 2009 en maart 2010. Ondanks de financiële crisis is het lovenswaardig dat er een wil is bij de culturele autoriteiten van de stad om een nieuw elan te geven aan de dans in het zeer mooie operagebouw - een kleine repliek van de Scala van Milaan. Een elan dat gekoppeld moet zijn aan een eigen identiteit, een zelfstandigheid en een eigen budget.

Eric Vu-An wil zowel wat onderwerpen als artiesten betreft een samenwerking vinden met dansers uit mediterrane steden. Hij wil een ambassadeur zijn voor de dans uit de regio, maar ook verder kijken naar het nationale en internationale dansgebeuren door zowel klassiek als neoklassiek als hedendaagse creaties te programmeren.

Een van de prioriteiten van het nieuwe gezelschap is – onder andere – een opening te creëren naar een jong publiek en naar jonge dansers.

Zijn eerste voorstelling van midden januari 2010 bestond uit 'L'après-midi d'un Faune' van Vaslav Nijinsky, 'Konservatoriet' van Auguste Bournonville, 'Les Sylphides' van Michel Fokine en 'Allegro Brillante' van George Balanchine. Dankzij zijn goede relaties met de Parijse Opera kon hij het originele kostuums van 'L'après-midi d'un Faune' en de decordoeken van 'Konservatoriet' uitlenen.

Al een eeuw lang zijn er talrijke balletmeester – sommigen populair, anderen onpopulair – geweest die het ballet van de Opera van Nice geleid hebben. De activiteit beperkte zich tot het dansen van divertimenti in opera's en operettes en af en toe een dansspektakel... met beperkt budget. We zijn er van overtuigd dat met de komst van Eric Vu-An het ballet op betere tijden kan hopen!

Het was een riskante onderneming om deze vier repertoirestukken te vertonen. Maar Eric Vu-An en zijn gezelschap, versterkt door de leerlingen van het laatste jaar van het Centre de Danse Rosella Hightower van Cannes, hebben deze eerste voorstelling met overtuiging gehaald. Ik zelf was vier jaar solist bij de Opera van Nice (1962-66) en dus weet ik dat het publiek in Nice zeer duidelijk is: of het jouwt of het geeft de artiesten een triomf.

Het was in een bomvolle zaal voor de drie voorstellingen dat het publiek een buitengewoon welkom voor het Ballet Nice Méditerranée heeft voorbehouden.

De première van het volgende programma heeft plaats op 28 mei 2010.

Informatie: http://www.opera-nice.org/francais/ballet09_10/nice-mediterranee.php

Gilbert Serres | © Foto's: Francette Levieux

Allegro brillante

Thomas Gallus & Paul De Castro in Konservatoriet

Les Sylphides

Eric Vu An in L'Après-midi d'un Faune

Konservatoriet

Boekbespreking Les Ballets Russes

Verschillende auteurs
uitgegeven door Gouruff-Gradenigo

Naar aanleiding van de 100ste verjaardag van de eerste legendarische dansvoorstellingen van Les Ballets Russes te Parijs, zijn er een reeks boeken uitgegeven ondanks het zeer grote aantal werken dat er al bestaat over dit onderwerp. Aan dit boek werken er 17 auteurs, ieder van hen specialist in hun domein

Zelf had ik over deze uitzonderlijke periode veel gelezen. Maar dit boek maakt voor mij de cirkel rond. Bekeken vanuit de Fransen en hun documenten.

Het boek is een feest. Maar je moet natuurlijk uw dansgeschiedenis kennen. Ik kijk nu, na lezing door dit boek, naar deze periode op een heel andere manier dan voorheen. Lezende, maakte ik zeven bladzijden vol nota's, je zal het dus best zelf kopen en lezen.

Zeer duidelijk ziet men het ontstaan, de glorieperiode en het verval. Dit in een tijdspanne van 20 jaar, 1909 tot 1929.

Door juist de echte gepubliceerde documenten en brieven krijgt men geen verzonnen verhaal maar de proef op de som, van de situaties en onderlinge verhoudingen en belangen.

Het zijn de Fransen die de Russen hebben leren dansen, door de grote inzinking na hun romantische periode, zijn de voorstellingen van de Russen in 1909 een herademing. Het publiek had dans links laten liggen. Geen enkele componist wou nog voor dans schrijven.

Het boek leest als een roman, maar men moet de personages vooraf al kennen.

Werk voor de leraars Dansgeschiedenis.

Jeanne Brabants

Dans in de Munt 2010 - 2011

Creatie 2010

Anne Teresa De Keersmaeker
Belgische première
25-28-29-30 september 2010 - 20:00
26 september 2010 - 15:00
De Munt

Play

Sidi Larbi Cherkaoui
Dans: Sidi Larbi Cherkaoui en Shantala Shivalingappa
7-8-9 april 2011 - 20:00
10 april 2011 - 19:00
De Munt – Malibranzaal

Early Works

Anne Teresa De Keersmaeker
'Fase, for movements to the Music of Steve Reich' 22-23 maart 2011 - 20:30
'Rosas danst Rosas' 25-26 maart 2011 - 20:30
'Elena's Aria' 1-2-3 april 2011 - 20:30
'Bartók/Mikrokosmos' 6-7 april 2011 - 20:30
Kaaithheater

www.demunt.be info@demunt.be

Don Quichot

Nationaal Ballet Nederland – Muziektheater Amsterdam

Van 13 februari t/m 4 maart danste het Nationaal Ballet Nederland Don Quichot in de versie van Alexei Ratmansky, op muziek van Ludwig Minkus, naar de choreografieën van Marius Petipa en Alexander Gorski. Van het ballet Don Quichot zijn al ontelbare verschillende versies gecreëerd, maar deze van Ratmansky is werkelijk uitmuntend.

EL INGENIOSO
HIDALGO DON QUI-
XOTE de la Mancha.

Compuesto por Miguel de Cervantes
Sauvadra.

DIRIGIDO AL DVQUE DE
BAY. Marqués de Gibralfco. Conde de Benalcazar, y
Bañeres, Vizconde de la Puebla de Alcocer. Señor
de las villas de Capilla, Coriel,
y Burguillos.

Impreso con licencia, en Valencia, en casa de
Pedro Patricio Mey, 1605.

A costa de Iusepe Ferrer mercader de libros,
delante la Diputacion.

titelblad van Don Quichote van Cervantes, 1605

In 1869 werd Petipa gevraagd om een nieuw werk met Spaanse dansen te creëren voor het Bolchoï Ballet van Moskou. Hij stelde voor om Don Quichot te realiseren, gebaseerd op enkele hoofdstukken uit het boek 'El Ingenioso Hidalgo Don Quijote de la Mancha' van Cervantes, die de titel De bruiloft van de rijke Gamachio en de geschiedenis van de arme Basilio dragen. Het ballet handelt bijgevolg meer over het tumultueuze liefdesleven van Kitri en Basilio dan over de avonturen van Don Quichot en zijn knecht Sancho Panza, al blijven zij de spilfiguren in het verhaal.

Twee jaar later, in 1871, werd Don Quichot hernomen in Sint-Petersburg. Hiervoor had Petipa zijn libretto herwerkt en in de 2de act 'Het Visioen' of 'De droom van Don Quichot' toegevoegd: een volledig ballet-blanc scène met tutu's en pointes, iets waarvan men in Sint - Petersburg zoveel hield. Deze versie stond veel dichterbij het academische ballet dan bij de gedanstete pantomime uit Moskou.

Er was op voorhand aangekondigd dat de mimetaferelen in deze nieuwe productie van Ratmansky terug in ere zouden hersteld worden. Men had dan ook voor de personages Don Quichot en

Sancho Panza beroep gedaan op het in Nederland zeer beroemde acteursduo Mini & Maxi (Karel De Rooij en Peter De Jong) om de rollen meer draagkracht te geven. In de proloog, waarbij de passie/manie voor ridderromans en de daaruit vloeiende hersenspinsels van de Don en zijn kennismaking met zijn latere knecht Sancho mimisch werden uitgebeeld was dat zeker een meerwaarde, maar later in het verloop van het ballet bleek hier toch het schoentje redelijk erg te knellen. Té is té, en het erg prominente mimespel van de twee, met soms een ondertoontje van 'zie mij nu grappig zijn' was op sommige momenten storend voor de dans. Maar met dit is dan ook de enige opmerking over de productie gemaakt.

De grote openingsscène op het marktplein in Barcelona was vol kleur en warmte. Voor deze scène, alsook voor het volledige ballet, inspireerde ontwerper Jérôme Kaplan zich op de kleuren en het licht van de Hollandse meester Vermeer. De rijke blauwen en gelen van de aankleding van de boerenbevolking in act 1 en 3, het ontwerp van de landschappen en het lichtspel op het achterdoek herinnerden aan diens beroemde schilderijen.

De vele personages wandelden, gedroegen zich uitermate natuurlijk, liepen door elkaar, de kinderen speelden, men had ogen tekort om alles in zich op te nemen. Naar alle waarschijnlijkheid was het in de oorspronkelijke Petipa choreografie veel statiger. Dit concept (uitgedacht door Michel Fokine in 1911 voor zijn marktplein uit 'Petroushka') werkte hier bijzonder goed en het was alsof je mee op het plein stond.

Ratmansky zelf danste verschillende jaren met het Koninklijk Deens Ballet in Kopenhagen en het is zeker daar dat hij de rijke erfenis van Auguste Bournonville betreffende natuurlijke karakterisering geabsorbeerd heeft.

Bij een grote klassieker is het altijd in spanning afwachten op het eerste entree van de twee hoofdrollen, in dit geval Kitri en Basilio. Hebben ze techniek en présence om het publiek te "grijpen", En ja hoor: vanaf hun allereerste passen betoverden ze het publiek.

Jurgita Dronina, klein, fijn, mooi een guitig snuitje – een echte Kitri dus – prachtige voeten, ijzersterke pointes, soepele rug, eindeloze balances, hoge benen en haarscherpe pirouettes.

Zelfs de kleine 'schoonheidsfoutjes' waren charmant: na een minuscuul wankel pasje of pirouette, toonde ze onmiddellijk daarna zo iets moois, dat je de adem ontnomen werd. Ook deze dansers zijn mensen, al lijken ze op sommige momenten wel goddelijk!

Cédric Ygnace (in 2009 gelauwerd met de Zwaan voor Beste Dansprestatie van de Vereniging van Schouwburg- en Concertgebouwdirecties), groot, krachtig, gespierd, charmant en toch uiterst mannelijk, met verbluffende pirouettes (zesvoudig!), magnifieke sprongen in manège en een partnerwerk dat elke ballerina zich moet dromen.

Een exquisite danspaar!

Ook nog zeer sterk moment uit deze eerste acte: een geweldig mooie seguidilla door 12 paren, in een wervelende choreografie tot in de perfectie en volledig gelijk door de 24 dansers gebracht. Voeg daarbij de prachtige kleuren van de kostuums en het was puur genieten.

De krachtige dans van de toreadors en de opwindende muziek straalde blijkbaar op de hele productie neer, want je kon de eerste act wel als 'hevig' omschrijven, een gitaar vloog door de lucht, de cimbaaltjes van een tamboerijn volgden en ook de capes van de toreadors hielden niet op met wapperen en kwamen niet altijd op de gewilde plaats terecht. Erg was dat niet, want het maakte het meer 'naturel'.

Doordat aan het begin van de 2de act het zigeunerkamp vervangen was door een repeterend Commedia dell' arte theatergezelschapje waar Kitri en Basilio zich kunnen verbergen voor haar vader, gaf dat de mogelijkheid om voor hen een extra pas de deux in te lassen, die zo perfect en vol vuur gedanst was, dat men niet anders kon als vol verwachting uitkeek naar de grote slot pas de deux. Ook de personages van koning en koningin, duivel en prinses waren goed uitgewerkt en hun korte uitbeelding van de 'verboden' liefde paste zeer goed in het verhaal.

Een spontaan applaus voor het decor van de droomscène. Gewoonweg schitterend met veel neerhangend lichtgroen als treurwilgen. Het maakte de toch al zeer grote scène nog indrukwekkender. Ook in de choreografie van de dryaden – geleid door een pittige en leuke Cupido, de Vlaamse Anabelle Hellinckx – geen traditionele opstelling, maar een bijzonder lijnenspel van de verschillende groepen kleinste, kleine, grote dryaden en minicupido's, zodat telkens een zeer wijzigend, speels en onverwacht scènebeeld ontstond. Ook hier weer magnifieke soloprestaties door Jurgita Dronina, nu als de verpersoonlijking van Dulcinea en Anu Viheriaranta als koningin van de dryaden.

Misschien had de choreograaf iets meer kunnen tonen welke enorme impact het visioen van Dulcinea op Don Quichot had, want zij is tenslotte de reden van al zijn hallucinaties, maar gelukkig bleef de grote zwarte figuur van de Don heel de tijd op de achtergrond zodat de uitermate

lichte en fijne figuurtjes niet overstemd werden.

Na zulk een feeëriek droomscène was het contrast met de spetterende 3de karakterdansact weer zeer groot. Hier ook weer terug de 12 dansparen in een schitterende fandango, de 8 stierenvechters, de matador Espada, Mercedes, de vriendinnen van Kitri en alle andere personages uit het ballet. Zowat 80 man op de scène! Er had iets meer wisselwerking in de actie mogen zijn tussen Mercedes en de twee vriendinnen van Kitri, die nu enkel hun deel kwamen dansen, maar aan het slot van Don Quichot was er de grand pas, met als absoluut hoogtepunt de beroemde pas de deux en daar waren alleen maar hoera's en bravo's op hun plaats.

Het was klassiek-romantisch ballet in al zijn pracht, virtuositeit, bravour en splendeur. En daarvoor ga je naar Don Quichot kijken.

En er waren zeker nog extra surplusen aan deze Don Q versie van Ratmansky.

Het was ook een voorstelling voor de jongere balletliefhebbers en beoefenaars, want er waren voldoende grappige momenten, zoals de namaak, maar 'berijdbare', paard en ezel voor de Don en Sancho, de grappige geprojecteerde volle maan die allerlei bedenkelijke gezichten trekt bij de 'gekke' van de Don en de bewegende cactussen (leuke vondst!) en zelfs de monsters, waren niet echt om nachtmerries van te hebben. Dit was een goed voorbeeld van hoe diepgaand Ratmansky historische research voor zijn ballet heeft gedaan, want het was in de versie van Petipa dat het levende maangezicht en de monsters waarvan Don Quichot denkt dat ze 'zijn' Dulcinea bedreigen, voor het eerst ten tonele gevoerd werden

Nog een surplus aan de voorstelling: de 'dansante' en aan de dans zeer toegewijde dirigent Kevin Rhodes die het Holland Symfonia leidde en ook gewoonweg het schitterend Muziektheater met 1600 zitplaatsen in warm rood, maar zonder de tierlantijntjes van de oude operagebouwen.

Klassiek ballet passé?

Zeker niet als het op deze boeiende manier gegeven wordt!. 1600 toeschouwers, van pril jong tot gedegen oud kregen een balletavond om nooit te vergeten. De sfeer in de zaal was even uitbundig als op de scène en het was hartverwarmend hoe de artiesten op de staande ovatie en de luide bravo's dankbaar reageerden.

Rina Barbier

José de Udaeta

(29.5.1919 – 14.9.2009)

José de Udaeta en Rein Visser in 1996

José de Udaeta werd geboren in Barcelona op 29 mei 1919. Hij studeerde voor arts, maar nam in het geheim – zijn ouders wilden er niet van weten – klassieke en Spaanse dansles. In 1937 had hij Serge Lifar ontmoet - die José met zijn 1,84 meter bij de 'petits rats' plaatste! - maar wat wel beslissend was, want van toen af wist hij 'Ik wil danser worden'. Ook zijn eerste optredens deed hij onder een schuilnaam om zo de kritiek van zijn familie te ontwijken. En toch zou hij uitgroeien tot een van de beroemdste dansers, choreografen, leraars, castagnettenvirtuoso's en schrijver die de Spaanse dans ooit gekend heeft.

De danser

Zijn grote leermeesters waren Francisca Gonzalez 'La Quica', Federico Lara en Juan Magriña. Zijn eerste contract was als solist en choreograaf in de opera te Madrid van 1945 tot 1949.

In 1948 al was hij een internationale carrière begonnen, samen met de Zwitserse danseres Susanne Audeoud. Als het danspaar 'Susana y José' traden ze 22 jaar wereldwijd op en brachten het publiek een waaier van alle verschillende vormen en stijlen waar de Spaanse dans zo immens rijk aan is. De authenticiteit van de dans, van de muziek, van de castagnettenbegeleiding en van de aankleding stond hoog in het vaandel en daardoor werden ze als geen ander wereldwijde ambassadeurs van de Spaanse dans en de Spaanse cultuur bij uitbreiding.

Later zou José naast danser ook acteursrollen spelen, zoals in de balletten 'Don Juan' en 'Don Quichot' en de opera 'Salomé'.

De choreograaf

Al de dansen uitgevoerd door 'Susana y José' waren eigen choreografieën. Vele ballet- en operagezelschappen deden beroep op José de Udaeta als choreograaf. Enkele bekende voorbeelden daarvan zijn 'Toreadores' (de revival van het Bournonville ballet voor het Koninklijk Deens Ballet in 1978), 'Carmen' (opera in regie van Herbert von Karajan voor het Festival van Salzburg in 1985), nog een 'Carmen' (in regie van Carlos Saura voor het Staatstheater van Stuttgart in 1991) en 'Don Quichot' (het ballet voor de Staatsopera van Berlijn in 1999).

Daarnaast choreografeerde hij een serie van avondvullende dansprogramma's voor het Spaanse Arsis Kamer Ballet, waarmee hij vanaf 1994 uitgebreid toerde.

De leraar

In 1957 startte José zijn leraarsloopbaan aan de befaamde Internationale Zomercursus in Keulen, waar hij tot 1979 Spaanse dans en castagnettentechniek doceerde. Snel werd hij een fel gevraagd docent aan de bekendste dans- en balletscholen over heel Europa.

In 1973 besliste hij om zelf een internationale zomercursus te starten in Sitges (Spanje). Sitges dat zal uitgroeien tot een echt begrip en het belangrijkste centrum wordt voor alle volgende generaties om Spaanse dans in al zijn aspecten te bestuderen en te leren. Elk jaar (tot 1995) stroomden uit alle hoeken van de wereld de cursisten toe.

De castagnettenvirtuoos

Een van de facetten van de Spaanse dans is het castagnettenspel. José de Udaeta is daarin dé meester en een groots virtuoos. Hij ondernam concerttournees als castagnettensolist, werd een befaamd leraar, organiseerde de wedstrijd voor artistiek castagnettenspel en componeerde specifiek voor het 'instrument' castagnetten, geïnspireerd door o.a. Bach, Mozart, Rachmaninov en uiteraard de Spaanse componisten als Albéniz en Rodrigo. Daarmee wilde José aantonen dat de castagnetten niet enkel voor begeleiding dienden, maar als een volwaardig instrument moeten beschouwd worden.

Hij was castagnettensolist tijdens het Salzburg Festival en begeleidde de beroemde Spaanse sopraan Montserrat Caballé tijdens haar recitals in Italië, Engeland, Duitsland, Scandinavië en door de VSA. Tijdens de Ludwigburger Schlossfestspiele trad hij op als solist of met verschillende groepen, die zeer uiteenlopende muziekgenres speelden, van historische muziek tot rock.

In 1990 was José de Udaeta medeoprichter - met Ria Schneider - van het I.G.K.K., het Internationaal Gezelschap voor KastagnettenKunst (www.kastagnetten.com)

De auteur

José de Udaeta schreef tal van boeken over de historiek en de techniek van de Spaanse dans en de castagnetten, die jammer genoeg niet meer herdrukt zijn, maar er is hoop: er wordt thans gewerkt aan een nieuw boek over zijn leven, zijn kunst en zijn betekenis voor de dans.

Daarnaast bestaan (bestonden) een aantal fotoalbums zoals 'Susana y José', 'José de Udaeta-50 años en escena' en CD's.

Uiteraard vielen hem verschillende prijzen te beurt, zoals de 'Medaille van de Kunsten' van de Spaanse koning, de 'Nationale Dansprij van Catalonië', de 'Gouden Medaille voor Diensten aan de Kunsten', als eerste buitenlander de 'Duitse Dansprij' in 1987 en de hoogste Spaanse prijs 'Het Kruis van Sant Jordi' dat samengaat met de titel 'Ilustrissimo Señor Don José de Udaeta'.

José de Udaeta in Vlaanderen

Tijdens de vele wereldtournees vertoonden 'Susana y José' ook regelmatig in Brussel en Antwerpen. Talrijk waren de optredens in de Koninklijke Vlaamse Opera en in de Elizabethzaal.

Maar ook de Zomerdansstages van de Koninklijke Balletschool Antwerpen (toen het Stedelijk Instituut voor Ballet) verwelkomden José als leraar castagnetten en wel in 1997, '98 en '99.

In Antwerpen is er een bepaalde persoon die een ongelooflijke nauwe vriendschapsband met hem had. Dat is Rein Visser.

Rein 'Reintje' Visser was en is mimesanser- en docente. Al heel jong was ze betrokken bij het mimegezelschap 'Sabbattini Theater' in Gent o.l.v. Marcel Hoste.

Tijdens een internationaal mimefestival, waar de drie grote mimekunstenaars van dat ogenblik Fialka uit Praag, Marcel Marceau uit Frankrijk en Molchou uit Tel Aviv optraden, wist deze laatste Rein te overtuigen naar de Internationale Zomercursus in Keulen te gaan waar José Spaanse dans en castagnetten onderwees. Daar is de vlam overgeslagen, want ofschoon ze aanvankelijk ging voor de mime, kwam ze betoverd terug, vol van Spaanse dans en castagnetten. Ze ging zoveel als mogelijk naar de cursussen in Keulen en Wenen, later ook naar Sitges.

José en Rein werden boezemvrienden. Zij ging naar zijn huis het 'Castillo' in San Pere de Ribes nabij Barcelona, hij kwam in Antwerpen logeren.

Zij kon hem overhalen in het kleine Sabbattini Theater te komen om voorstellingen en lessen te geven. Ze zegt zelf dat ze toen niet beseftte wat een grootmeester José was, maar hij kwam wel.

In 2005 gaf Rein tijdens de viering in Sitges een mime-castagnettenummer door haar choreografeerd en uitgevoerd en hij gaf haar daarvoor de titel 'Prof. Mimo', want hij zei dat de mime inhoud gaf aan het ritme van de castagnetten.

Rein Visser is op dit ogenblik nog steeds bezig als mimelerares bij Compagnie Stichting Klassieke Dans in Sint Niklaas en als lerares castagnetten. Daarnaast werkt ze nu mee aan het huldeboek (met de Duitse Ria Schneider) over José. Er zullen bijdragen inkomen van vrienden, collega's, uiteraard veel foto's en een sum up van de vele verwezenlijkingen van José de Udaeta en zijn grote bijdrage aan de dans in het algemeen en de Spaanse dans in het bijzonder.

Rina Barbier

Bouge B deSingel

Daniel Linehan, Fabiàn Barba en de film van Jerome Bel 'Véronique Doisneau' stonden op 24 april 2010 op het programma. Drie volledig verschillende concepten, die elk iets interessants en tot nadenken brachten.

Véronique Doisneau, lid van het Ballet van de Opera van Parijs, is 42 en op het punt haar dansloopbaan te beëindigen. Ze is nooit boven de graad van 'sujet' uitgestegen. Jerome Bel, 'enfant terrible' en radicale dansmaker, creëerde een film die focust op haar loopbaan, op zoek naar de gevoelens en gedachten van een danser die altijd in de schaduw heeft gestaan, nooit in de schijnwerper. De film werd vertoond aan het einde van de Bouge B avond.

De danseres komt op een lege scène, dansschoenen en een lange tutu stevig in haar greep. Het gezicht van Doisneau is emotioneel terwijl ze vertelt dat na een operatie die haar mogelijk voor altijd van dansen zou weghalen, ze een van 's werelds meest prestigieuze balletgroepen vervoegde. Hoe ze nooit de woorden van Rudolf Noerejev vergat die aan de dansers vertelde om de dans voor zichzelf te laten spreken; dat expressie uit de beweging zelf komt. (Dit gaat terug op de ideologie van Balanchine) en hoe ze ervan hield de werken van Balanchine, Noerejev, Merce Cunningham en Jerome Robbins te dansen en die van Maurice Béjart en Roland Petit niet (Ik kan me voorstellen dat menig wenkbrauw nu oprijst!)

Dan begint ze Cunninghams 'Points in Space' te dansen en een van de solo's uit de schaduwscène van 'La Bayadère', terwijl ze de begeleiding zelf zingt. Geen over-dramatisering, maar een eenvoudige liefdesverklaring.

Met een flikkering van emotie zegt ze dat van alle hedendaagse sterren het Céline Talon in de moderne versie van Mats Eks 'Giselle' is die zij echt bewonderd – en dan gaat ze zitten om Talon in persoon een tot de verbeelding sprekend klein stukje uit dat werk te zien dansen.

Er is een moment van spijt wanneer ze zacht zegt hoe graag ze de titelrol in het klassieke ballet 'Giselle' zou hebben gedanst en vervolgt met een grootste 2de act adagio, ook hier de begeleiding neuriënd. Dit was een beeld van een danser, volledig opgelost in haar eigen wereld. Het meest pijnlijke moment is er als ze (onbewogen) verklaart hoe ze het had kunnen uitschreeuwen om als decorstuk te moeten staan gedurende de lange pas de deux uit 'Het Zwanenmeer'. De muziek van de 2de act pas de deux speelt en zij 'danst' het gedeelte van het balletcorps, haast geen enkele beweging, juist eindeloze posities. Het wordt zeer duidelijk hoe dodelijk dit kan zijn na het jaar na jaar te moeten doen.

Dit is een levendig, verhelderend en waarlijk portret dat de andere kant van de dans toont, ver verwijderd van de roem en de glitter. Zeker een les voor hoopvolle jonge studenten en ambitieuze 'dansouders', dat een dansberoep heerlijk kan zijn maar dat men best beide voeten op de grond houdt.

Getraind in P.A.R.T.S. maar oorspronkelijk uit Ecuador, is Fabiàn Barba een bewonderaar van de werken van Mary Wigman, de bekende Duitse dansexpressioniste van vroeger. Zo zelfs dat hij een intense studie van haar werk maakte dat uitmondde in zijn eigen 'Mary Wigman Evening'.

Hij had dit al eerder in Antwerpen gedanst, tijdens het Amperdance Festival in Monty, en hoewel de inhoud hetzelfde was, was er toch een groot verschil met de voorstel in deSingel.

Tijdens Amperdance was hij extrovert, glimlachend, als het ware volledig verliefd op zijn onderwerp, maar nu was zijn houding meer afstandelijk, serieus, bijna schuw en solitair. Het was alsof het hart uit de recreatie was verdwenen. Alles was nog wel op zijn plaats, fijne ritmische kwaliteit, expressieve armen en lijnen, elk klein detail tot in de perfectie uitgewerkt.

De landelijke kwaliteit van 'Pastorale', de engelachtige poses in 'Seraphic Song', het drama in 'Storm Song', de lijnen in 'Space Figure'- en wat superbe kostuums! Het was heel eenvoudig een 'levend- historisch' portret van een belangrijke danspersoon. Maar ik miste de vreugde waarmee het vroeger vertoond was, want ik ben ervan overtuigd dat Wigman zelf het op die manier zou gedaan hebben.

Daniel Lineham draait, en draait en draait. Het is puur en simpel wat hij doet, het is de danstechniek die hij wil gebruiken. Zoals hij in zijn introductie verklaarde wilde hij niet improviseren, noch een choreografische techniek gebruiken, en dit was de oplossing: namelijk een niet eindigende draaiende actie. OK, kan men denken, maar waarom, wat is het doel?

Linehams opmerkelijke krachttoer (hij draait onophoudelijk voor 33 minuten) is niet enkel een masochistisch experiment, het is meer een ontdekkingsreis. Omringd door een publiek, waarvan de heft bij hem op het toneel, begint hij traag in een kleine kring van ongeveer anderhalve meter, die hij lichtjes uitgetekend heeft met uitgestrooide blaadjes. Men ziet zijn ogen bewegen bij elke kleine focusverandering en het ritme begint te versnellen. Dan begint hij woorden te vormen en herhaald ze 'dit is niet over alles' maar met verschillend geplaatste accenten. Hij draait sneller en sneller, de stappen gaan nooit weg van zijn middelpunt, en spreekt meer zinnen als 'dit gaat niet over aardbevingen, dit gaat niet over de opwarming van de aarde, dit gaat niet over terrorisme, dit gaat niet over...'. Waar gaat het dan wel over?

Wat zeker is, is dat het voor eenieder uit het publiek iets anders kon betekenen. Het was een fascinerende, bizarre en tot nadenken stemmende vertoning. Wat Lineham de volgende keer brengt zal heel waarschijnlijk volledig anders zijn, maar het werk van deze jonge man toont intelligentie en originaliteit. Ik wil zeker zien wat zijn volgende werk is.

Judith Delmé
(vertaling Rina Barbier)

Danspartitie

Stadsschouwburg Mechelen, 19/3/2010

Danspartitie is een dansvoorstelling die om de twee jaar zal worden georganiseerd door het Conservatoriumballet van Mechelen, in samenwerking met de Koninklijke vereniging “De Vrienden van het conservatorium” vzw, de stad Mechelen, het cultuurcentrum, de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten van Mechelen en de provincie Antwerpen.

De term “partitie” is ontleend aan de computerwereld. Het is een zelfstandig onderdeel van de harde schijf van de PC, dat nodig is om het geheel te laten werken.

Op gelijkaardige wijze zijn ook de verschillende dansen van de danspartitie ieder op zich een zelfstandig onderdeel dat bijdraagt aan het welslagen van de dansvoorstelling als geheel.

In het eerste deel zag men de leerlingen uit de verschillende dansrichtingen aan het werk, met name de leerlingen klassieke dans, jazz en hedendaagse

dans. Het schilderij ‘Stream up’ van Frans Croes vormde het decor.

Er waren choreografieën van o.a. Valérie Masquillier, Clarissa Wedding-Jennes, Marc Peeters, Jolanda Luijten en Caroline de Lesire.

Het tweede deel was een “Flamenco puro” spektakel. Antonio Paz, zang, Michel Gillain, gitaar, en Clarissa Wedding-Jennes, dans, verzorgden het professionele luik en de leerlingen uit de flamencoklas van Clarissa namen het semiprofessionele luik van de voorstelling voor hun rekening.

Een zeer geslaagde avond voor een zeer groot publiek.

Flamenco puro. Clarissa Wedding-Jennes.
© Foto: Guerric Lieben

Conservatoriumballet Mechelen wordt ‘Koninklijk’.

Het Conservatoriumballet van Mechelen, opgericht in 1989 en sindsdien o.l.v. Marc Peeters, vierde in 2009 het 20-jarig bestaan met een grootse tentoonstelling ‘Dans en ballet in Vlaanderen’, een gala waarop de drie gezusters Brabants gevierd werden en drie voorstellingen door de leerlingen van het Conservatoriumballet.

Op 21 januari 2010 werd de overeenkomst getekend dat het Conservatoriumballet Mechelen voortaan ‘Koninklijk’ in de titel mag voeren.

Mevrouw Hortense Champagne van de Koninklijke Balletschool De Jeugd (sinds 1927) gaf toestemming om de titel over te dragen aan het Conservatoriumballet.

marcpeetersballet@hotmail.com

35 Jaar Dansstudio Arabesque

Dansstudio Arabesque vierde het 35ste bestaansjaar met voorstellingen in Theater 't Eilandje op 22, 23 en 24 april. Een grote menigte supporters kwam opdagen om te applaudisseren en aan directrice Irma Swynen nog vele volgende jaren van succes te wensen. Irma deed beroep op de hulp van meerdere choreografen, zowel beginners als meer gevestigden, voor deze niet onaanzienlijke taak.

Er is er een jarig...hoera!

Steefka Zijlstra, die dit jaar afstudeert aan de Artesis Hogeschool, Conservatorium Antwerpen, maakte een grappig ouderwets en kleurrijk stuk voor de 7 jarige “prinsessen” (gezet op een wals uit het ballet ‘De Schone Slaapster’) en getiteld “Er is er een jarig...Hoera!”. Gekleed in verschillende modellen van witte tule en met huizenhoge barokke pruiken (gelukkig gemaakt uit mousse!) deden ze nauwgezet hun hoge hakken uit en wedijverden voor de schijnwerpers, de ene helft met golvende doeken, de andere heft met witte ballonnen, en walsend met overgave tot ieders verrukking.

Met “Bubbelie burs”t en “Hypermotion” creëerde Thaïs Stabel twee gepaste choreografieën voor de ‘tussengroep’. Zoals de titel aangeeft, gaf ‘Hypermotion’ (op muziek van ‘Slumdog Millionaire’) de 10-jarigen de kans om echt stoom af te laten, maar wel met inzicht voor de kwetsbare kant van die leeftijdsgroep.

In ‘Bubbelie burst’ behandelde zij op gevoelige wijze de problemen van de iets ouderen, die juist na de kinderjaren de nieuwe twijfels en sterke wensen van de adolescentie gewaar worden. ‘Wooden Hart’ van Elvis Presley was een welgekozen begeleiding en de jonge dansers toonden allen theatraal talent en muzikaliteit.

Twee aankomende jonge dansers die hun eerste danspassen maakte in dansstudio arabesque zijn Marie Van Look en Edo Wijnen. Beiden gingen verder met hun studie in de Koninklijke balletschool van Antwerpen maar bleven ook bij arabesque en waren nu ook van de partij om deel te nemen aan dit recital. Edo heeft , zoals al wel geweten is, bewijs van zijn talent gegeven door prijzen te winnen tijdens verschillende prestigieuze danswedstrijden en de 14-jarige Marie nam voor de eerste maal deel aan een internationaal concours en behaalde de finale van de Youth American Grand Prix. Voor deze voorstelling dansten ze een pas de deux uit Irma’s werk ‘Agapi Mou’. Het paste hen goed maar was echt te kort om hen de kans te geven al hun kwaliteiten ten volle te tonen.

Een van de sterkste werken van de avond was getiteld “To express the right expression to express”. De choreograaf, Einat Tuchman, geboren in Israël is begonnen echte choreografische wortels te planten in Europa. “To express” toonde niet enkel originaliteit maar ook een duidelijke structuur en een zeer bekwame bewegingskwaliteit. Uit een lijn van meisjes (nu was het de beurt aan de 16 jarigen) gaf ieder de uitdrukking van een gedachte of idee – raak, grappig, uitdagend, enz. Dit ontwikkelde ingenieus tot beweging. Het vermengen van tekst en dans – geen muziek was nodig – was subtiel waarbij het ene het andere definieerde en illustreerde. Tuchman haalde sterke uitvoeringen uit de jonge dansers, die de uitdaging echt aankonden.

Tussengevoegd in het eerste en tweede deel van de avond waren er twee solo’s gedanst door

edo Wijnen. De eerste was klassiek uit het ballet “La Esmeralda”, de tweede modern “Spring and Fall” van choreograaf John Neumeier. Wijnen heeft het allemaal, techniek, artistiek talent en toneelcharisma. Hij zal zich zeker in de danswereld plaatsen en we zullen nog veel van deze jonge artiest horen als hij in de professionele arena begint.

Als afsluiting van het eerste deel was er een werk van Irma, getiteld “Fragile”, gezet op het tweede deel van Beethovens 1ste Pianoconcerto. Een grote groep studenten – de Junior Compagnie veronderstel ik – deed volle recht aan dit lyrische stuk. Irma’s ervaring en vakmanschap was zeer evident in de muzikaliteit en het gebruik van de ruimte. De atmosferische belichting, de simpele witte kostuums en de vloeiende bewegingen kwamen zeer goed samen.

Het tweede deel opende met “Delirio Amoroso” op de gelijknamige muziek van J.F. Händel. In tegenstelling tot de voorgaande werken was dit eerder somber, misschien door de volledig zwarte kostuums en scènebeeld (tegenwoordig erg in trek). Het was moedig van choreografe Min Hee Bervoets om twee zangers en live begeleiding op de scène te plaatsen samen met de tien dansers. Spijtig genoeg – omdat live muziek bij dans te weinig gehoord wordt – kwam het geluid te zacht over in vergelijking met de andere opgenomen muziek van de avond.

De ‘Madammen’ (volwassen dansers) toonden wat motivatie en hard werken kan doen. In “A Depth of Level” kon hun technisch niveau vergeleken worden met dat van hun jongere collega’s. Bravo! voor hen.

Naast het dansen in een aantal van de meest veeleisende stukken van de avond waagde Marie van Look zich moedig een virtueuze solo uit ‘Grand Pas Classique’. Ik durf te zeggen dat ze nog niet voldoende maturiteit heeft om volledig recht te doen aan dit klassieke zeer moeilijke stuk. Mogelijk dat ze in binnen een paar jaar de nodige finesse en techniek heeft verworven die hiervoor vereist is.

De avond sloot zeer sterk met een uitzonderlijk afgewerkt dansstuk, gecoreografeerd door Geneviève Van Quaakebeke (principal van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen) en Lore Janssens. Eens te meer was het gepast naar de talenten van de Junior Compagnie en de dansers moeten gefeliciteerd worden voor het hoge technische niveau en de precisie die ze toonden.

Dansstudio Arabesque, met Irma Swynen om hen te leiden, kijkt in vertrouwen uit naar de volgende 35 jaar en hun directrice kan werkelijk trots zijn op wat ze heeft verwezenlijkt. De hoge standaard van de school is het bewijs wat bekomen worden met de juiste inzet, motivatie en leiding.

Judith Delmé | © Foto’s: Greet Verhasselt

Dansstudio Toby doet mee aan een danswedstrijden valt in de prijzen

Netkousen en showbusiness in Luik

Een goed humeur, danskriebels, netkousen, zenuwen, danssloefjes, vriendinnen,... Dat waren de ingrediënten waarmee wij zondag 31 januari naar Luik vertrokken.

Even ons beste Frans boven halen en we konden ons “hoekje” gezellig beginnen installeren als kapsalon-shminktafel-lunchbar-studiebureau-koekjesbuffet-hangplaats-vergaderzaal-...

kortom: een échte sterrenloge!

Tijdens de podiumrepetitie konden we al even proeven van het danstalent van de andere groepen. Sommigen konden zich onze waardige tegenstanders noemen, anderen leken makkelijk te kloppen, en bij enkelen waren we dan weer blij dat ze niet in onze categorie zaten. Nadat we kort ons dansje eens geoefend hadden op het échte podium kon het lange wachten beginnen. Eerst kreeg iedereen een mooi gevlochten kapsel en een likje glamour van de shminkster van dienst. Dan werd het tijd om onze verleidelijke outfits aan te trekken en een paar hilarische groepsfoto's te maken als een bende ontsnapte meiden uit de Musical “Chicago”.

Na vier uur wachten begon de spanning zich toch wel stilletjes op te bouwen en toen de pauze voorbij was kon het nagelbijten beginnen. We werden aangekondigd in (bijna-verstaanbaar) Nederlands, wat toch leuk is als je bedenkt dat wij de enige Vlaamse deelnemers waren. De muziek loeide door de zaal, de spotlights sprongen aan... en wij dansten en lachten en stalen de show.

Nadat we ons rijkelijk applaus in ontvangst hadden genomen, konden we wat stoom gaan aflaten en ons beginnen druk maken over het oordeel van de jury...

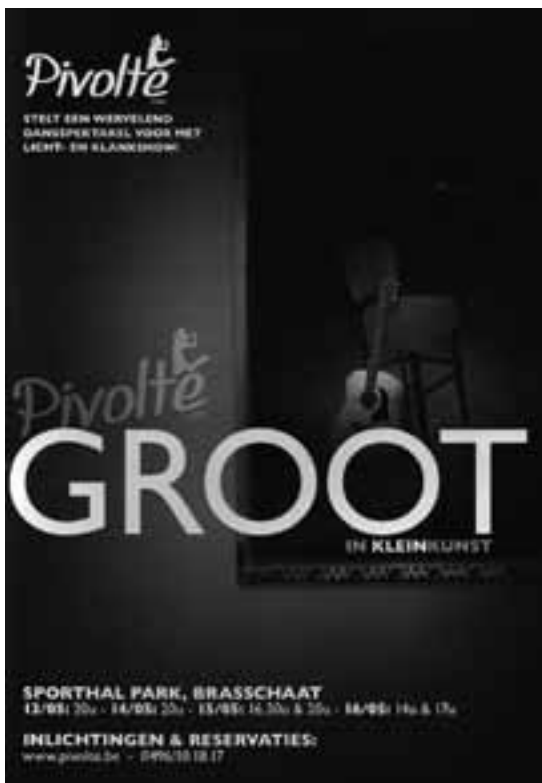
Eindelijk waren alle categorieën de revue gepasseerd en eindelijk had de jury een besluit kunnen nemen. De opgewonden zaal wed stil toen de winnaars werden afgeroepen. Men begon bij de tiende plaats, de negende, de achtste...spanning! De zevende plaats, de zesde, we knepen mekaars handen bijna fijn... Toen ze ons nog niet hadden afgeroepen na de vijfde plaats maakten we ons al zorgen dat de jury ons vergeten was... Maar toen... “La quatrième place: Dansstudio Toby!!” En dat niet alleen : we sleepten ook nog de prijs voor « Meest creatieve Dans » in de wacht !!!

Yup, weer een vermoeiende, maar dubbel en dik geslaagde dag achter de rug. Tot de volgende keer, Luik.

Ben je benieuwd naar onze trofee? Kom dan gerust een kijkje nemen bij Dansstudio Toby!

xxx Katrien Debaene, dansende enthousiasteling

Pivolté

Show Groot in Kleinkunst

Pivolté uit Brasschaat, al 16 jaar onder de leiding van Werner Leysen, bracht onder de titel 'Groot in Kleinkunst' in mei ll. zijn jaarlijkse dansshow in de Sporthal in het Park van Brasschaat. Het basisthema dit jaar was 'liefde' en dat in vele aspecten. Zoals de vorige jaren was het een wervelend spektakel met dans, zang, voordracht, acteren, klank en licht, dat 6x vertoond werd voor een bomvolle zaal. Niet zes maal dezelfde show, want telkens was het gedeelte voor de pauze anders samengesteld en werd het deel na de pauze, dat wel uit dezelfde choreografieën bestond door andere dansers gebracht.

Een heel puzzelwerk om de 1000 leerlingen allen zoveel mogelijk aan bod te laten komen in zo wat 30 verschillende choreografieën! De meeste groepen bestaan dan ook uit 24 tot 40 danser(tje)s, maar dat kan geen bezwaar zijn, want dankzij een doorgedreven

training dansen ze perfect samen en op elkaar ingesteld.

Bewonderenswaardige organisatie ook om al deze groepen te laten wisselen zonder voordoek en dat telkens op minder dan een halve minuut. Een show vol afwisseling en veel vaart!

Ik heb me met drie van de zes voorstellingen tevreden moeten stellen en heb dus niet alle choreografieën uit het eerste deel kunnen zien, maar wat zeker bijbleef was het gedanst en gezongen 'The sound of music', ('Edelweiss' klonk dan misschien niet glashelder...) 'MJ (Michael Jackson) Mix' - kan echt niet ontbreken in een show! -, het zeer afwisselende 'The crazy girlz', het eenvoudige maar leuke nummertje van de kleintjes 'In de speelgoedwinkel', waar ze zowel duiveltjes als engeltjes mochten zijn, en de grote groep van 'Junior Eurosong mix'.

De nummers uit het eerste deel werden telkens aangekondigd met eigen teksten door een of twee dansers van de groep zelf, wat soms grappige en soms ontroerende momenten gaf.

Drie van de vier beginchoreografieën van het tweede deel waren hiphopnummers. Ik ben geen fervente fan van hiphop, dus het was een beetje veel - voor mij -, maar wat een energie, wat een synchronisatie en wat een hiphopdocent! (Ruben Van Parijs) die meedanst in het nummer 'My love' door de demogroepen hiphop 1 en 2. Dat zijn inderdaad demonstratiegroepen. De bewegingen zijn uitbundig, non-stop, keiharde muziek, maar nooit echt agressief.

Tussen al dat 'hiphoggeweld' zat mijn favoriete nummer een beetje geklemd, maar precies dat gaf wel afwisseling. Dat was de 'Pas de Quatorze' (een titel met een leuke knipoog naar de beroemde romantische 'Pas de Quatre') door demogroep klassiek. We hoorden de muziek van Don Quichot, maar kregen gelukkig geen nabootsing van het ballet. Wel een perfect staaltje van wat klassiek voor amateurdansers kan en moet zijn. Mooie, eenvoudige bewegingen, muzikaal, zeer goed ruimtegebruik, afwisselende groepen, niet steeds dansen op rijtjes, iedereen aan bod laten komen.

En het ging maar door met goede nummers: 'Ik leef voor jou' heel intens gedanst door demo jazz 3, 'Attack' door de groep dansers die terecht de naam 'Compagnie' dragen. Dit nummer had ik al gezien tijdens de feestviering 25 jaar Jeugd en Dans- 90 jaar mevrouw Jeanne Brabants in de Arenbergschouwburg, maar nu kwam het volledig tot zijn recht in de grote ruimte en de bijzondere belichting.

Een echte oppepper was de 'Abba mix' door demo jazz 2. De tribunes schudden mee, want iedereen danste en klapte mee op die aanstekelijke popsongs, die duidelijk ook de veel jongere generaties betoveren.

Daarna 'Noche de estrellas' door pointes jongeren, Spaans sur pointes bleek een goede combinatie voor de kracht en het ritme van de bewegingen. Ik had even mijn twijfels, maar bedacht dat ook 'Don Quichot' en 'La Ventana', twee stukken uit het klassiek repertoire 'Spaans en op de pointes'

zijn en docente Ester Van der Laan slaagt erin twee dansstijlen zeer goed met elkaar te verbinden, De jongeren van demo jazz 1 brachten weer iedereen in beweging met hun 'Storie di tutti i giorni' en daarna was er een echte klapper met 'Somewhere in the jungle' door de Compagnie Special. En special was het: 'oerwouddames' in een gedurfde en zeer grappige choreografie en met ongelooflijke inzet gedanst.

Elk van de zes shows sloot met het grote titelnummer 'Pivolté, Groot in kleinkunst' door demo 1,2 3 en twee gastdancers, Evelien Ceulemans en Michael Longbloed, gekend uit de finale van 'So You think You can dance'. Ze dansten elk een solo en daarna een intens duet.

Hierbij een kleine bemerking: het is uiteraard prettig om getalenteerde dansers te zien, maar eigenlijk was dat voor mij niet absoluut nodig, wat zeker geen afbreuk doet aan de kwaliteiten van de gasten, maar wel wil zeggen dat de Pivoltédansers zo goed zijn, dat ze de voorstelling helemaal kunnen dragen. Want: alle dansers, vanaf de allerkleinsten tot de groten uit de 'compagniegroep' dansen en genieten met een onvoorwaardelijke overgave. Zo blij alleman laten dansen is een enorm pluspunt van Pivolté.

Ook dit jaar kon Education International Belgium (E.I.B.) de kleine onafhankelijke hulporganisatie voor (wees)meisjes in Bangladesh weer rekenen op de gastvrijheid én gulheid van Pivolté en publiek gedurende de zes shows.

Ik hoorde iemand vragen: 'Pivolté', wat betekent dat eigenlijk? En een andere toeschouwer antwoordde: "van Pivoter (draaien) en de L dat is van Werner, Leysen".

Werner zelf zegt: "inderdaad van Pivoter, maar de L heeft niets met Leysen te maken. Zo zelfingenomen ben ik echt niet, hoor! Het is om de titel wat dansanter te maken. Het is anders wel een leuke uitleg. Weet je wat: maak er de L van 'Leuk' van: Leuk dansen, dat is tenslotte wat we doen!"

Rina Barbier | © Foto: Françoise Resler.

Stedelijke Academie voor Muziek, Woord en Dans, Sint-Niklaas

Op 1 en 2 mei kleurde de Stadsschouwburg van Sint-Niklaas volledig wit! “BLANCO” was dit schooljaar de titel van de jaarlijkse dansvoorstelling van de Stedelijke Academie voor Muziek, Woord en Dans St. Niklaas. Van klein tot groot, van lagere graad 1 tot en met volwassenen was ‘wit’ de rode draad in alle choreografieën. Het valt niet echt op maar je zou versteld staan hoeveel wit er ons leven kleurt... Konijnen, kwallen, tipp-ex, ijsberen, witgoed, vredesduiven, kokosnoten, engeltjes, huwelijk, zwanen, melk, winter... is slechts een greep uit de thema’s. Zelfs President Barack Obama en First Lady Michelle Obama van The White House deden hun intrede op het toneel. En onze jongensklas, die we dit schooljaar opgestart hebben, stonden hun mannetje in de sportwereld (in Wimbledon is een witte outfit gewoon de traditie).

Het was een wervelende en zeer geslaagde voorstelling met 3 maal een uitverkochte Stadsschouwburg. Van alle hoeken kregen we zeer positieve reacties en iedereen was super tevreden. De 300 dansleerlingen hebben weer een heel grote dosis motivatie en ervaring opgedaan. Er wordt altijd met heel veel enthousiasme uitgekeken naar dit “hoogtepunt” van het schooljaar!

Wanneer nu ook de dansexamens achter de rug zijn in de maand juni, kan en mag iedereen weer genieten van verdiende zomerrust. Het mag toch gezegd worden dat zulke grote evenementen alleen maar tot stand kunnen komen dankzij enorm veel inzet van een heel team en vooral met een grote portie liefde voor de dans. Wat is er mooier!

Bij deze wil ik dan ook de collega’s dansdocenten Iraïs, Naomi, Tina en Samira danken voor hun enthousiasme en inzet!

Ann Jehaes
Coördinator dansafdeling
SAMWD Sint-Niklaas

© Foto's: Willem Geysen, Michel Woidt, Sabine De Clerck

Compagnie Stichting Klassieke Dans

In de Stadsschouwburg van Sint-Niklaas presenteerde de C° Stichting Klassieke Dans, het ensemble in 1995 opgericht door Ian Steyn-du Toit en Johan Goessens, een Balletgala naar aanleiding van de elfde verjaardag van de Vriendenkring van C° SKD. Op het programma: “Serenade voor strijkers” een choreografie van Ian Steyn-du Toit op de gelijknamige compositie van Dvorak, “Harlequinade” gechoreografeerd door Ingolf Collmar op muziek van Händel, “Jota Aragonese” op traditionele muziek in een versie van Ian Steyn-du Toit en de “Grand Pas” uit “Paquita” van Léon Minkus in een choreografie van Ian Steyn-du Toit naar Marius Petipa.

Wat opvalt bij een eerste kennismaking met de compagnie onder de artistieke leiding van Ian Steyn-du Toit is de professionele aanpak en de uiterst verzorgde uitwerking van het geheel. De dansers, geselecteerd uit het leerlingenbestand van de Balletsudio’s Laffont-du Toit presteren op niveau en de discipline van het ensemble is voorbeeldig. Er wordt duidelijk veel zorg besteed aan de vormgeving, belichting, kostumering en muzikale omkadering en je merkt de grote inzet van iedereen. Alleen jammer dat het ensemble amper mannelijke dansers telt.

Dvoraks “Serenade voor strijkers” inspireerde Ian Steyn-du Toit tot een vloeiende romantisch ogende maar iets te lang uitgesponnen en te weinig gevarieerde choreografie voor veertien meisjes in lange tutu’s. Ze treden aan in verschillende formaties die elkaar afwisselen en opvolgen. Soms versmelten ze tot één groot geheel. Op andere momenten maken zich enkele solisten uit de groep los. Dan merk je af en toe de zenuwen en de extra inspanning wat resulteert in hoekige bewegingen waarbij de “sourire de la danseuse” soms wel eens vergeten wordt.

“Harlequinade” op muziek uit “Il pastor fido” van Händel was een kort barok divertissement met zwier gebracht door Veerle Fack en Ingolf Collmar. Als twee commedia dell’arte figuren, in aangepaste kleurrijke kostuums, gingen ze de confrontatie aan met elkaar in een aangepaste maar vrij eenvoudige dansaal.

De “Jota aragonese” in een choreografie van Ian Steyn-du Toit bood dan weer de gelegenheid aan een uitgebreide groep om temperament, ritme en Spaans vuur te suggereren. Voor de gelegenheid kregen de dames het gezelschap van de twee heren van het ensemble.

Wie dacht dat de “Grand Pas” uit “Paquita” te hoog gegrepen zou zijn, kwam bedrogen uit. Uiteraard heeft Ian Steyn-du Toit zijn choreografie aan zijn dansers aangepast en vormen die geen ervaren professioneel ensemble maar in zijn geheel kon het resultaat beslist genoten worden. Ilse Decante, Kara Gemoets, Alessa Sugihara, Nele Van Damme en Caroline Van Kerkhoven verdienen lof voor hun gestroomlijnde, beheerste en dikwijls virtueuze vertolkingen. Werkelijk schitterend was de prestatie van de tien meisjes van het corps de ballet caractère die met temperament en precisie in de karakterdansen over het toneel wervelden. Maar ook de leden van het corps de ballet pointes en de solisten deden het keurig, al of niet ondersteund door hun twee mannelijke collega’s. Op die manier vult de C° Stichting Klassieke Dans beslist zijn doelstelling “het brengen van ballet naar een breder publiek” op meer dan verdienstelijke manier in.

La Belle Danse

Compagnie Stichting Klassieke Dans - Kasteel d' Ursel, Hingene

Folie d' Espagne. Carolien Van Kerkhoven

In juni 2009 begon de overeenkomst tussen Compagnie Stichting Klassieke Dans en het management van het kasteel d' Ursel in Hingene voor het organiseren van dansvoorstellingen en aan dans gerelateerde activiteiten in het kasteel. De eerste – en hopelijk te vervolgen – in een serie van historische dansvoorstellingen met voordracht had plaats op zondag 14 maart ll.

Johan Goessens, algemeen leider en balletmeester van de Stichting was verantwoordelijk voor de organisatie, de kostuums, de begeleidende teksten alsook om zelf te dansen, zeker geen geringe prestatie! De artistieke directie was in handen van Ingolf Collmar, een ervaren barokdansleraar, choreograaf en danser, terwijl Rina Barbier, een gekende danshistorica, de lezing verzorgde. Een belangrijke rol was weggelegd voor het oude muziekensemble Ardalus, onder de leiding van Karen Ketels, waarvan de begeleiding zeer veel bijdroeg tot de voorstelling.

Het kasteel d' Ursel is schitterend, klein, maar prachtig gerestaureerd (na een periode van verval) tot zijn oorspronkelijke staat. Een schilderachtige architectuur, mooie schilderijen, originele Chinese wandbekleding en een aantrekkelijke omgeving met park en vijver, maakt een bezoek te allen tijde de moeite waard. Het kasteel kwam ten volste tot zijn recht als locatie voor deze zeer leerrijke introductie tot barokdans.

De openingsscène bracht ons onmiddellijk terug in de tijd. In de met witte en zwarte tegels belegde inkomhal hadden de musici, gekleed in opvallende rode kostuums, plaatsgenomen op het marmeren verhoog tussen inkom en spiegelzaal. De vier dansers (Veerle Fack, Carolien Van Kerkhoven, Ingolf Collmar en Johan Goessens), gekleed in barokkostuum, stelden zich na de entreedans in een pittoreske pose op. Rina Barbier, gezeten aan een zijkant en elegant in 't zwart gekleed, leidde ons op haar gebruikelijke heldere en interessante manier door de periode ca 1600 – 1750, de periode van de glorierijke bloei van de dans aan het Franse hof. Zoals iedereen die geïnteresseerd is in ballet zal weten, was het Lodewijk XIV, de Zonnekoning, die zelf een enthousiast en getalenteerd danser was, die verantwoordelijk was voor de ontwikkeling van de dans wat zou leiden tot de oprichting van de Académie Royale de la Danse.

Het programma was in drie delen opgesplitst: de dans aan het hof en in de balzaal; de theaterdans, nobele stijl; de groteske of karakterdans. Ingolf Collmar illustreerde op doordachte wijze deze drie dansvormen met stukken als de 'Branle à mener' (op muziek van Jean Baptiste Lully), 'Les Contrefaiseurs' muziek van Henry Purcell, de 'Folie d' Espagne' (muziek Arcangelo Corelli) en een zeer mooie karakter pas de deux uit een opera uit die periode met muziek van Marin Marais. Al de choreografieën waren gezet naar de oorspronkelijke notaties, terwijl de laatste dans, een solo voor Carolien Van Kerkhoven een wondermooie adaptatie van Ingolf Collmar van een originele tekst was, getiteld 'De Jaloezie van Juno'.

Al bij al een succesvol programma. Mijn enige opmerking is dat op sommige momenten de tekst te lang duurde zonder muziek- of dansintermezzo. Hiermee zal ongetwijfeld rekening gehouden worden in volgende voorstellingen. Bij het publiek waren er tal van vragen naar de uitgave van de tekst. Mogelijk komt er een geïllustreerde brochure.

Alle informatie over Compagnie Stichting Klassieke Dans: info@stichtingklassiekedans.be

Judith Delmé | © Foto's: Eric Carchon

Info & mededelingen

Leden van Jeugd & Dans krijgen met hun lidkaart 2010 korting in volgende winkels:

Acron bvbv – Lierssesteenweg 74,
2640 Mortsel
Charpentier bvbv – Nationalestraat 134,
2000 Antwerpen
Jubilee-Dance – Zandstraat,
3630 Maasmechelen
Tigris Sport – Rijselsestraat 2,
8500 Kortrijk
Kostuumatelier Johannes – verkoop en verhuur
danskostuums – 03/272 36 60 - 03/776 10 04

Ook genieten de leden van Jeugd & Dans van een korting bij voorstellingen van: Music Hall (Stadsschouwburg Antwerpen, Vorst Nationaal Brussel en Capitole Gent) en HetPaleis; (hiervoor kunnen geen kaarten gereserveerd worden)

Adverteren in Danstijdschrift Jeugd & Dans?

Vraag algemene voorwaarden, prijzen
en afmetingen van de advertenties
op nummer 03/202 83 50
fax: 03/202 83 83 marina@
jeugdendans.be

Jeugd & Dans verhuurt danstapijt

In panden verkrijgbaar, naargelang
de oppervlakte die u nodig heeft.
Een waarborg van 50,00 €
wordt gevraagd bij afhaken.

Atelier Johannes

Professioneel naaiatelier

Ontwerp en uitvoering van
danskostuums, kostuumaccessoires
decors en achtergronddoeken voor
balletten
Verhuur van danskostuums,
kostuumaccessoires, decors en
-accessoires
Verkoop van dansuniformen aan
winkels, scholen en particulieren
(u ontvangt 10% korting op alle prijzen
indien lid van Balletstudio's Laffont-du
Toit,
van de Vriendenkring van Stichting
Klassieke Dans, en/of van Jeugd &
Dans vzw)

Wegvoeringsstraat 111 9100
SINT-NIKLAAS
Telefoon + Fax : 03/776.10.04 gsm :
0498/36.61.71
e-mail : johangoessens@skynet.be
www.stichtingklassiekedans.be

Talent verdient een

't Stad
is van
iedereen.

Robbe Meeters | Nobelprijs in 2038

Stedelijk onderwijs

STAD ANTWERPEN
Lerende stad

Gratis info 0800 23019
www.antwerpen.be